

YAŞASIN

LONG LIVE MAY DAY!

BİJİ YEK GŪLAN

VIVRE LE PREMIER Mai

ZITΩ H ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ESLEBEDER 1 Mai

KIZIL

BUGÜN DÜNYA
İŞÇİ-SINIFININ
BİRLİK, DAYANIŞMA
VE MÜCADELE GÜNÜ
1 MAYIS!

SAYFA 9-10

1 MAYIS

NE KIRK SATIR,
NE KIRK KATIR

SAYFA 4-5

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
MAYIS 2000, Yıl: 5, Sayı: 51

Fiyatı: 200,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

YERALTI ÖRGÜTÜ TMT'NİN İLK DÖNEMİ İLE İLGİLİ BELİRSİZLİKLER

Ahmet AN

Aydın Akkurt, Türk Mukavemet Teşkilatı, 1957-1958
Mücadelesi, İstanbul, Aralık 1999, 379s.

1957-1963 yılları arasında yeraltında çalışmış olan Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'nın, Kıbrıs sorununun günümüze kadar gelen çözümsüzlüğüne olan katkıları ve bu teşkilatın yaptıkları hakkında, ciddi ve kapsamlı bir tarih çalışması henüz yapılmış olmamasına karşın, geçen zaman içinde bu gizli yeraltı teşkilatının bazı eylemleri hakkında sınırlı da olsa bazı yayınlar yapılmış bulunmaktadır.

İLK YAYINLAR

Bizim saptayabildiğimize göre, ilk Türkçe yayın, TMT'nin bu ilk döneminde işlenen bazı cinayetlere ışık tutan ve Türkçe, Rumca ve İngilizce olarak Lefkoşa-Büyük Kaymaklı'daki Printco Matbaasında basılmış bulunan "Kıbrıs'ta Tedhiş ve Faşizmin Kurbanları" adlı broşürdür. Kıbrıs Türk Vatanperverler Birliği adına ziraat mühendisi İbrahim Hasan Aziz ile sendikacı Nureddin Mehmet Seferoğlu tarafından hazırlanan bu çalışma, 1965 yılında AKEL MK üyesi Derviş Ali Kavazoğlu'nun, sendikacı Rum arkadaşı Kostas Mişaulis ile birlikte Kıbrıs Türk yeraltı örgütü tarafından öldürülmesi ardından yayımlanmıştı. Buradan yapılan geniş bir özet, İstanbul'da yayımlanan Ant dergisinin 9 Eylül 1969 tarihli (No.141) nüshasında da yayımlandı.

Bundan sonra gelen ikinci çalışma, 1974 savaşından sonra Kıbrıs sorununa ilgi gösterip çeşitli makaleler yayımlayan ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne yakın olan aylık inceleme, yorum, belge dergisi "İlke"de çıkmıştır. İstanbul'da yayımlanan bu derginin Kasım 1974 tarihli 11. sayısında çıkan Mehmet Yüksel imzalı makalenin başlığı şöyleydi: "Kıbrıs'ta Faşist Baskılar, Faşist Örgütlenmeler". Aynı derginin Mayıs 1977 tarihli 41. sayısında da, "Kıbrıs'ta gerici faşist güçlerin kan ve cinayet listesi" başlıklı bir yazı yer almıştı.

Kıbrıs'taki TMT'li yıllara ilişkin olarak resmi bilgiler dışında, çok bilinmeyen ve karanlıkta kalmış bazı bilgiler veren bir başka çalışma, Lefkoşa'da haftalık olarak yayımlanan Söz gazetesinde 8 Mayıs-16 Ekim 1987 tarihleri arasında çıkan "Emekçi Halk Hareketimizin Geçmişinden" başlıklı yazı dizisidir. Ahmet An'ın bu çalışması, "Kıbrıs'ta Fırtınalı Yıllar (1942-1962)" adı altında, ancak 1996 yılında kitaplaşabilmiş ve daha geniş bir okur kitlesine ulaşabilmiştir. (Bir rastlantı sonucu, gazeteci-yazar Kutlu Adalı'nın faili meçhul (!) bir cinayete kurban gitmesinin hemen ardından piyasaya çıkmış olan bu kitabın, Kıbrıs Türk liderliği tarafından toplattırılmasının da gündeme geldiği, ama o sıralarda böylesi bir uygulamanın tepkileri daha da artıracığı düşünüldüğünden, buna tevessül edilmediği bilgimize gelmiş bulunmaktadır.)

İLGİNÇ AÇIKLAMALAR

1990 yılının sonunda, TC Genel Kurmay Başkanlığı Özel Harp Dairesi Başkanı Tuğgeneral Kemal Yılmaz, Özel Harp Dairesi'nin Adnan Menderes zamanında 27 Eylül 1952'de Milli Savunma Yüksek Kurulu kararıyla kurulduğunu ve 1963-74 yılları arasında Kıbrıs'taki mukavemet hareketinin örgütlenmesinde görev aldığını açıkladı. (Cumhuriyet, 4 Aralık 1990)

TMT'nin ilk Türkiyeli komutanı olan Rıza Vuruşkan'ın "TMT'nin kuruluşunu anlatan not defterinden" 1993 yılında yayımlanmış olan bir bölümde ise, gerek general ve gerekse Kurmay Başkanının, Kıbrıs'a gönderilecek heyetin ve oradaki teşkilatın liderliği için kendisini gayet uygun bulmakla beraber, Vuruşkan ve arkadaşlarının Türkiye'deki ABD askeri kuruluşlarından biri olan "Jusmmat J3 özel projeler kısmı ile sıkı işbirliği halinde bulunduklarını" ve aynı binada çalıştıkları Amerikalı subayları kuşkulandırmamak için bir ara kendisinin Kıbrıs'a gönderilecekler listesinden çıkarıldığını, ama sonradan Amerikalıların kuşkulandırılması riskini de göze alan yetkililerin kendisini listeye dahil ettiklerini anlatmaktadır. (aktaran Prof.Dr.M.Derviş Manizade, 65 Yıl Boyunca

Kıbrıs: Yazdıklarım-Söylediklerim, İstanbul, Mart 1993, s.575)

KENAN İNATÇI'NIN VERDİĞİ BİLGİLER

Eski TMT istihbaratçılarından Kenan İnatçı, 1950'li yılların başında köyü Susuz'u, Türkiye'den asker kökenli Ömer Kılıç adında birinin ziyaret ettiğini belirterek şöyle yazmaktadır:

"İlkokul öğrencisi idim. 1950-1951 yıllarında olacak ki; köyüm Susuz'a Türkiye'den asker kökenli Ömer Kılıç ziyarete gelir. Susuz köyü muhtarı Süleyman Salih'in evine konaklar. O dönemde köy öğretmenini Oğuz Kusetoğlu idi. Muhtarın evinde karargahını kuran Ömer Kılıç, muhtar Süleyman Salih ve öğretmen Oğuz Kusetoğlu ile çevre yerleşim birimlerinde yaşamakta olan Türkler hakkında çalışmalarda bulundular. Gerekli bilgileri aldıktan sonra da çevre Türk köylerini ziyarete çıkar. Öğretmenim Oğuz Kusetoğlu, Ömer Kılıç'ı, köyden köye eşek üzerinde gezdirmeye kılavuzluk etmek için beni görevlendirdi. Ömer Kılıç, Kıbrıslı Türkleri yerinde görmek ve değerlendirmek ve de Türkiye'ye bağlı merkezi bir yeraltı teşkilatının örgütlenmesinde ön çalışmalar yapmak üzere Kıbrıs'a gelen bir Türk subayı idi. 1950-1951 yıllarında "Ne Mutlu Türküm Diyene", "Bir Türk Dünyaya Bedeldir", "Türk Allahın Arslanıdır" ibarelerini taşıyan ay-yıldızlı, bayrak kırmızısı, yuvarlak cam plakketlerini kendi elleriyle yapan ve dağıtan Ömer Kılıç'ın kendisiydi. Ömer Kılıç, Baf kasabasında çalışmalarını o günlerde Baf bölgesel milliyetçi hareketlenmede öncü Türk milliyetçilerinden Derviş Ahmet Raşit ve Kamil Hoca ile sürdürür. 1950 yılından önceki yıllardan beri Baf Türkünün milli lideri Dr.İhsan Ali ile de özel temas ve çalışmaları olur."

İnatçı, yazısının devamında, Rauf Denктаş için bir nitelemeye bulunmakta ve o sıralarda onun üyesi olduğunu söylediği 9 Eylül yeraltı örgütüyle ilgili olarak da bir iddia öne sürmekteydi. ("Gayri resmi tarihin kırıntıları" başlıklı bu yazı, sonradan dava konusu olduğundan burada ayrıntı veremiyoruz! -Bkz.Avrupa, 24 Aralık 1997)

Bu konuyla ilgili olarak, Hürsöz gazetesinde şu haberlere rastladık:

"Türkiye'nin tanınmış hattat ve ressamlarından Ömer Faruk Kılınç, bir müddetten beri adamızda bulunmaktadır." (13 Nisan 1952) "Hattat Ömer Faruk Kılınç köy gezilerini anlattı." (23 Ocak 1953)

Ömer Faruk Kılınç, daha sonra İngiliz sömürge yönetimi tarafından deşifre edildiğinden, adayı terkedecek ve buradan evlendiği bir kızla birlikte ayrıldıktan sonra Kıbrıs'a bir daha geri gelmeyecekti.

TMT'NİN KURULUŞ TARİHİ HANGİSİ?

TMT'nin üç kurucusundan biri olan ve zamanın Lefkoşa'daki TC Konsolosluğunda ateşe olarak görev yapmakta olan Kemal Tanrısevdi, yıllar sonra Kıbrıs'a gelerek, Dr.Burhan Nabantoğlu'nun ölümünün 14. yıldönümü nedeniyle Mağusa'da düzenlenen bir törene katılmış ve orada yaptığı konuşmada, TMT'yi Denктаş, Nabantoğlu ve kendisinin 15 Kasım 1957'de birlikte kurduklarını, Kıbrıs Türkünün mukavemet ve direnişinin o tarihte başladığını açıklamış; TMT'nin kuruluş yıldönümünün 1 Ağustos'ta kutlanmasının Kıbrıs mücadele tarihinin başlangıcını inkar etmek olduğunu belirtmişti. (Kıbrıs, 9 Şubat 1994)

Kıbrıs sorununun tarihi ile ilgilenenler, TMT'nin ilk bildirisini 1957 yılının Kasım ayı içinde dağıttığını bilmektedirler. Ama TMT'nin en çok bilinen kurucularından olan Rauf R.Denктаş, yıllardır, bu teşkilatın kuruluş tarihini Kıbrıs Türk toplumuna 1 Ağustos olarak kabul ettirmiş ve bu gün resmi olarak günümüze kadar kutlanagelmıştır. Oysa, 1 Ağustos 1958 tarihi, bundan 8 buçuk ay önce kurulmuş olan "Türk Mukavemet Teşkilatı'nın, Türkiyeli subayların yönetimine geçtiği tarihtir. (Kuruluş tarihi ve TC ile olan bağlar konusuna aşağıda yine değinilecektir.)

KAMUOYU ÖNÜNDE TMT'NİN İLK KEZ TARTIŞILMASI VE DİĞER YAYINLAR

Kıbrıslı Türkler arasında tabu olarak bilinen ve açıktan

konuşulup yazılmayan TMT konusunun kamuoyu önünde ilk defa tartışılması, Türkiye'de yüksek öğrenim gören Kıbrıslı Türk öğrencilerin oluşturduğu "Üniversite Temsilciler Konseyi'nin 1995 yılı etkinlikleri çerçevesinde, 4 Şubat 1995 akşamı Lefkoşa'daki Atatürk Kültür Merkezi'nde düzenlediği "Türk Mukavemet Teşkilatı'nın Kıbrıs Sorunundaki Yeri" konulu panelde gerçekleşmiştir. Panelde konuşmacı olarak Ahmet Cavit An, Arif Hasan Tahsin, Halil Paşa ve İsmail Bozkurt katılmışlardı. Arif Hasan Tahsin, konuşmasını 13 Şubat 1995 tarihli haftalık Yeni Çağ gazetesindeki köşesine alırken, ben de kendi bildirimini o sıralar yazarları arasında bulunduğum aynı gazetede 5 hafta süreyle (20 Şubat-30 Mart 1995) yayımladım ve yazdıklarım, çeşitli çevrelerde büyük ilgi topladı. Hasan Kahvecioğlu, bu panelde en çok sorgulanmak istenen noktanın "öldürülen Kıbrıslı Türkler" olduğuna dikkat çekerek, şöyle yazdı:

"Özellikle TMT konusunda "tabu"ları yıkıp, kat edeceğimiz çok uzun bir yol olduğu yadsınmaz. Bu "ilk adım"ın arkasının gelmesini ve özellikle TMT'de "Kurucu" olarak görev yapanların da konuşmalarını dileriz." (Ortam, 6 Şubat 1995)

Araştırma yazımla ilgilenip, benimle temasa geçenlerden biri olan TMT eski komutanlarından Hasan Demirağ (Çıngı Bey), 8 Mart 1995 tarihli Kıbrıs gazetesinde yayımlanan ve gazeteci Taylan Kav ile yaptığı söyleşisinde, TMT konusunu yıllardır araştırdığını, belgeler topladığını ve yazacağını belirtmişti. Taylan Kav ise, dinlediklerinin sadece bir kısmını okurlarına aktaracak ve şöyle yazacaktı: "Belgeler, iddialar, görüşler, isimler! Müthiş şeyler, müthiş hassas şeyler!...O söyledi, ben de yazdım mantığı ile aynen yazınanın doğru olmayacağına inanıyorum. Bu nedenle "Ben kabul ediyorum. Adımı ver, yaz!" diyen Hasan Bey'e de bunu söyledim ve 4 saat sonunda da kasetimi kapattım...Bu konuyu kim araştırarak ve yazacaksa, lütfen çok dikkatli ve titiz olsun! Çünkü gerçekten, çok hassas bir konu; yarar yerine zarar getirebilir, toplumu çalkantılara götürebilir!"

Ne yazık ki, Hasan Demirağ'ın TMT'ye ilişkin araştırmaları bugüne kadar yayımlanamamıştır.

Gazeteci Neriman Cahit, ÜTK'nın adı geçen panelinde banda kaydettiği bütün konuşmaların çözülmüş metinlerini, Ortam gazetesinde "Yakın tarihimize damgasını vuran bir örgüt: TMT" başlığı altında yayımladı. (22 Mayıs-7 Haziran 1995) O sıralarda, Türkiye'deki Milliyet gazetesinde Özcan Ercan adlı bir hanım, TMT'nin kurucuları ve üyeleriyle yaptığı söyleşileri "İstirdat Harekatı" adı altında yayımladı (10-14 Haziran 1995).

TMT'nin geçmişinin eşelenmesine 1995 yılı içinde devam edildi. Neriman Cahit, yine Ortam gazetesinde "Kemal Sahilboyu ve TMT Hatıraları" adlı söyleşiyi yayımladı. (19 Eylül-4 Ekim 1995) 6 Şubat 1996'da Burhan Nabantoğlu'nun 16. ölüm yıldönümü vesilesiyle, bu kez de bu TMT kurucusunun dostları görüşlerini bildirdiler ve TMT'nin etkinliklerinden söz ettiler. (6-12 Şubat 1996)

TÜRKİYE TMT'SİNİN KURUCUSU NE DİYOR?

Merkezi Ankara'da bulunan Kıbrıs Türk Kültür Derneği'nin yayın organı olan "Kıbrıs Mektubu" adlı dergi de, Temmuz 1996 tarihli sayısında TMT'nin kuruluşunu ve yaptığı hizmetleri anlatan bir söyleşi yayımlamaya başladı. Söyleşi, 1952'de kurulan TC Seferberlik Tetkik Kurulu (sonradan adı Özel Harp Dairesi olacak olan günümüzün Kontrgerillasi) Başkanı Daniş Karabelen'in, 1957 yılı sonunda Kıbrıs TMT'sinin yönetimini Türkiyeli subayların ele alması ve yeniden örgütlemesi için görevlendirdiği Emekli Albay İsmail Tansu ile yapılmıştı.

Tansu, Ahmet Göksan'la yaptığı bu söyleşide, 1957 yılı içinde kurulmuş bulunan Kıbrıs TMT'sini yok saymakta ve TMT'nin kuruluş fikrinin bile Türkiye'den geldiğini söylemekteydi: "Kıbrıs'ta Türk Mukavemet Teşkilatı'nın kurulması gerektiği hakkındaki resmi fikir Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu'nun beyninde şekillenmiştir."

İsmail Tansu, aynı derginin Kasım 1996 tarihli sayısında yer alan "Kıbrıs'ın özgürlük mücadelesinde TMT ve Dr.Fazıl Küçük ile Rauf Denктаş" adlı makalesinde ise, Türkiyeli subayların yönetimine geçmiş olan TMT'nin kuruluş tarihiyle

(devamı 3. sayfada)

BELİRSİZLİKLER

ilgili olarak "TMT'yi kurmak için görev aldığımız 1958 yılı Mayıs ayında" ifadesini kullanmaktaydı.

GENEL BİR AYAKLANMA VE KIBRIS'I GERİ ALMA PROJESİ

Kıbrıs adasını geri alma (istirdat) projesini oluşturulması fikri ise, 1957 Aralık ayının son haftasında bir gün, Daire Başkanı Emekli General Daniş Karabelen'in Genel Kurmay Başkanlığına çağrılarak, ona 2. Başkan Orgeneral Salih Coşkun tarafından önerilmiştir. Karabelen'in bu iş için görevlendirdiği İsmail Tansu'ya göre, "harekete geçmek için beş ay heyecan ve sabırsızlıkla emir beklenilmiştir." Nitekim Tansu, dizinin ilk yazısında şöyle demektedir.

"Hükümet TMT'nin kurulmasına izin verdikten sonra, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramını takip eden günlerden birinde bir gün öğle vakti evimde idim. Telefon çaldı, karşımdaki Daire Başkanımız Daniş Karabelen Paşa idi: "Tansu, birkaç gün önce bana, işler karışıyor, bu günlerde bir talimat alabiliriz demiştin. Sana malum olmuş. Harekete geçebiliriz talimatı geldi, evdeyim, hemen gel, görüşelim" diyordu."

İsmail Tansu, yazısına devamla, "Kıbrıs'ı İstirdat (Geri alma) Projesi" (KİP) olarak kodladığı projesini, Orgeneral Salih Coşkun'un yerine Genel Kurmay 2. Başkanlığına getirilen Orgeneral Cevdet Sunay'a sunduğunu ve onay aldığını belirtmekteydi.

Rıza Vuruşkan ise, 22 Temmuz 1958 günü, Kıbrıslı Türk liderlere tebliğ edilmek kalemeye aldığı "Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'nın Görev Talimatı"nın hazırlanmasında önce, TC Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ile görüştüklerini ve konuşmalar sonunda nihai gayelerinin, "gerektiğinde ve şartlar müsaadesinde umumi bir ayaklanma ile adanın tamamının kontrolünü elimize geçirmek" olduğunu anladığını belirtmektedir. (aktaran Prof.Dr.M.Derviş Manizade, agy, s.576)

"ANILARIMI NİÇİN YAYIMLAMAK İSTEDİM?"

İsmail Tansu, "Kıbrıs Mektubu" dergisinin Ocak 1997 tarihli sayısında yer alan "Anılarımı niçin yayımlamak istedim" başlıklı yazısında da şöyle demektedir:

"1957-1963 döneminin zorunlu ve katı gizlilik kurallarını iyice içlerine sindiren ve ona sadık kalan, her kademedeki TMT mücahitleri, Kıbrıslı mahalli liderler ve Türkiyeli subaylar, "Devlet sırrıdır" diyerek, alışkanlıklarını, 1974 yılına kadar, hatta 1974 yılından sonra da sürdürmüşlerdir. Bu sebeble, suskunluklarını devam ettiren, TMT'nin bu vatansever ve kahraman kadrosu, anılarını açıklamamışlar ve yayımlamaktan kaçınmışlardır. Aradan yaklaşık 40 yıl geçtikten sonra artık gizliliğin bir anlamı kalmamış ve TMT olayı devlet sırrı olmaktan çıkmıştır...KKTC Devletinin yazılacak tarihi için bu destanların açığa çıkarılması ve yayımlanması gereklidir."

DİZİNİN YAYIMLANMASI DURDURULUYOR

İsmail Tansu, Kıbrıs Mektubu'nun Mayıs 1997 tarihli sayısında çıkan anılarının 6. yazısı ile birlikte "TMT'ye kanat gerenler (1957-1960)" başlıklı bir yazı dizisi daha başlatmıştı. Bu yeni dizinin altında "TMT tarihi yazılıyor" başlıklı bir haber yer almaktaydı. Aslında bu haber, 11 Nisan 1997 tarihli Kıbrıs gazetelerinden alınmıştı ve

şöyleydi:

"Efsanevi TMT örgütünün tarihini yazmak üzere oluşturulan Üst Kurul Cumhurbaşkanlığı'nda Müsteşar Göral Tanova başkanlığında ilk toplantısını yaptı.

Üst Kurul'da Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Dışişleri ve Savunma Bakanlığı, Milli Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Bakanlığı, Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı, Sivil Savunma Teşkilat Başkanlığı, BRTK Müdürlüğü, Tanıtma Dairesi Müdürlüğü ve Kıbrıs Türk Mücahitler Derneği'nin temsil edildiği bildirildi.

BRT'den verilen bilgiye göre Üst Kurul'un denetim ve gözetiminde oluşturulacak bir "Merkez", yazar ve araştırmacıların atanması ile TMT ve Kıbrıs Türk Milli Mücadele Tarihi'ni kaleme alacak. Bunun için Türkiye ve KKTC'de varolan birçok belge incelemeye alınacak.

TMT tarihinin yazılımını kitap yayını ve televizyon film yapımının izleyeceği, bu konuda BRTK'nın koordinatörlük yapacağı bildirildi."

Yaptığımız kısa bir araştırmaya göre, KKTC Bakanlar Kurulu'nun Resmi Gazete'de yayımlanan bir kararına göre ilk toplantısını Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş başkanlığında yapması öngörülerek oluşturulan bu kurul (Kıbrıs, 4 Mart 1997), henüz herhangi birşey üretmiş değildir.

AKKURT'UN HAZIRLADIĞI KIBRISLI TMT'NİN TARİHİ

Cumhurbaşkanlığı Danışmanlarından olan Aydın Akkurt tarafından Aralık 1999'da İstanbul'da bastırılmış olan "Türk Mukavemet Teşkilatı, 1957-1958 Mücadelesi" başlıklı kitabın (379s.), bu çerçevede düşünülen çalışmaların yerine geçtiği anlaşılmaktadır. Kitap bu içeriği ile, Rauf Denktaş'ın isteği doğrultusunda şekillendirilmiş ve onun onayından geçmiş ilk resmi Kıbrıslı TMT tarihidir. Kitabın içinde hangi yayınevi tarafından yayımlandığı belirtilmemiş olmasına rağmen, sırt yazısında, Rauf Denktaş'ın 1964-1974 arasına ait 9 ciltlik "Hatıralar"ını basmış olan İstanbul'daki, MIT'e yakın olduğu söylenen Boğaziçi Yayınları'nın sıra numarasını taşıması da dikkati çekmektedir.

TANSU'NUN HAZIRLADIĞI TC'Lİ TMT'NİN TARİHİ

Bu durumda emekli albay İsmail Tansu'nun, ilk bölümü Ankara'da yayımlanan Kıbrıs Mektubu dergisinde çıkmış olan TMT tarihini, Türkiye'den yönetilmeye başlanan TMT'nin kuruluş ve örgütleniş tarihi olarak kabul etmek gerekecektir. Derginin, Dernek'teki bir yönetim değişmesi ardından yazı dizisine bir sonraki Temmuz 1997 tarihli sayıda yer alan 7. yazı ile son vermesi de ilginç bir gelişmedir. Bu arada Tansu'nun yeni başlatılan dizisine de devam edilmediği kaydedilmelidir.

İsmail Tansu'nun anılarının ikinci bölümü, birinci bölümünü Kıbrıs Mektubu dergisinden aktararak veren (26 Mayıs-16 Haziran 1997) Halkın Sesi gazetesinde, 26 Ağustos ile 26 Eylül 1997 tarihleri arasında yayımlanmıştır. Ancak henüz kitaplaştırılmamıştır.

Tansu, "bizim dönemimiz" diye nitelendirdiği 1 Ağustos 1958 ile 31 Ağustos 1960 arası TMT ile ilgili olarak konuşurken, şöyle demektedir:

"Dr.Fazıl Küçük ve Rauf Denktaş'ın yardımcıları ile ve onların güvence verdikleri

lider düzeyindeki aydın kişilerin çabası ile iki yıl içinde varlığını hissettirmeden örgütlenmesi tamamlanmış, beş bin kişilik örgüt, eğitilmiş ve silahlandırılmış, Ada'nın altı bölgesinin tamamında hücreleşme yaygınlaştırılmıştır."

İsmail Tansu, TMT öncesi var olan Kıbrıs Türk yeraltı örgütleriyle ilgili olarak şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Her zaman TMT'nin Kıbrıs Türk toplumunun bağrından çıkarılmış olduğunu anlatmaya çalıştım. Bu gerçek tartışılmaz. Elbette bizim dönemimizde örgütlediğimiz beş bin kişilik TMT, Türkiye'den ithal edilmedi ya. Onlar, Kıbrıs Türk toplumunun içinden elene elene seçilen, milliyetçi ve vatansever Kıbrıslı Türk gençleri idi. Kuşkusuz bunların içinde TMT'nin çeşitli jademelerinde liderlik düzeyinde sorumluluk üstlenmiş kişilerin güvence vererek önerdikleri gençler de vardı. Bu gençlerin daha önce var oldukları söylenen değişik adlardaki örgütlere mensup olmaları da doğaldı.

Aktif veya pasif olsun, bu örgütlerin, iyi niyetle gençlerin bir araya gelerek Kıbrıs'ta Türk tarafında ciddi bir hareket olmadığı bir dönemde, vatan-millet yolunda bir şeyler yapmak istemeleri de takdirle karşılanacak ve saygı duyulacak doğal bir harekettir. Ancak Mayıs 1958 ayında hazırlıklarına başlayan ve 1 Ağustos 1958'de de Kıbrıs'ta fiilen kurulmasına başlanan TMT'nin sözkonusu örgütlerle bir ilişkisi yoktur. TMT ne onlardan devir alınmıştır ve ne de o örgütlerin üzerine bina edilmiştir. Aslında biz TMT'ni kurma girişimine başlarken, bize bu örgütlerin varlığından söz edilmemiş, bunlardan yararlanabileceğimiz önerilmemiştir. Biz TMT'ni sıfırdan başlayarak kurmuştuk." (Ahmet Göksan ile yapılan söyleşiden, Halkın Sesi, 26 Ağustos 1998)

İsmail Tansu, Aydın Akkurt'un kitabı yayımlandıktan sonra da şu değerlendirmeyi yapmış ve Kıbrıslı TMT'nin varlığını reddetmiştir:

"Kitabın adı içeriğine uygun değil. Çünkü o dönemde Kıbrıs'ta TMT adında bir örgüt yoktu ki mücadelesi olsun. Sanıyorum, 1958 yılı Ağustos ayında Türk subaylarının örgütlemeye başladıkları TMT adı cazip gelmiş olacak, 40 yıl sonra kitaba bu ad yakıştırılmış!..TMT'yi kendisinin kurduğunu iddia eden sorumsuz bir kişinin anlattığı serüvenler esas alınmış ve kitapta bunlara geniş çapta yer verilmiş. Kısacası kitap, TMT'ye sahip çıkmaya yeltenen bir kişiye alet edilmiş. TMT'nin Ankara'da kuruluşu sırasında en üst düzeyde görev üstlenmiş ve çalışmaların odak noktasından bulunmuş bir kişi olarak yapılan aldatmalara, saptırmalara göz yumamaz ve suskun kalamazdım." (Ahmet Göksan, Neden TMT-1-, Halkın Sesi, 5.3.2000)

Göksan, bu cümlelerden sonra, "Sayın Tansu'nun açıklamalarına yarın devam edeceğiz" demiş olmasına karşın, ilginçtir, bu defa da Tansu'nun açıklamalarının devamı yayımlanmamıştır.

TMT'NİN KIBRIS'I TAKSİM PLANLARI

Halil Fikret Alasya ise, TMT'nin Türkiyeli subayların yönetimine geçtiği 1958 yılında, aralarında kendisinin de bulunduğu ve TC Genel Kurmayına bağlı Kara, Deniz ve Hava Kurmay Albayları tarafından yürütülen yoğun bir çalışma sonucu Kıbrıs'ın taksimini öngören üç planın hazırlandığını ve bu çalışmanın tamamlanınca Tuğg. Cemal Tural başkanlığında, ikinci Başkan Org.Salih

Coşkun paşanın huzuruna çıkıldığını anlatarak şöyle yazmaktadır:

"Tural Paşa: "Sayın Orgeneralim. Kıbrıs'ın taksim planını takdim etmek için huzura geldik" deyince, Org. Coşkun: "Ne demek Kıbrıs taksim mi olmuştuk?" cevabını vermiştir. Bu durum karşısında bütün subaylar hazır ol durumuna geçmişti. Benim ne alınacak rütbem, ne de general olma durumum olmadığı için: "Sayın Orgeneralim, müsaade ediniz, elinizi ayağınızı öpeyim. Biz Kıbrıs'ın taksimini istemiyoruz ki, ancak verilmiş bulunan bir görevi bitirdik ve takdim için huzura geldik" deyince, Org. Coşkun: "Ha, öyle söyleyiniz" demiştir. Bu gelişmeler ortaya çıkınca Rum-Yunan ikilisi taksimi önlemek için Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmasını ortaya atmıştır." (Kıbrıs Mektubu, Ocak 1998)

KEMAL TANRISEVDİ NE DİYOR?

Kıbrıs Türk kamuoyunda TMT'nin geçmişine ilişkin yayınların sıklaştığı bir dönemde, bu örgütün, Rauf R.Denktaş ve Dr.Burhan Nalbantoğlu ile birlikte üç kurucusundan biri olan TC Dışişleri Bakanlığı emekli memurlarından M.Kemal Tanrısevdî de, Ortam gazetesinden Neriman Cahit'le bir söyleşi gerçekleştirdi ve bu söyleşiler "TMT Yılları" başlığı altında yine Ortam gazetesinde yayımlandı (26 Mayıs-5 Haziran 1997).

Tanrısevdî'nin anlattıklarının ilgi uyandırması üzerine dizi, TMT ile ilgili bir kitap çalışması yaptığını ve bunun ilk bölümünün 380 sayfaya ulaştığını belirten Hasan Demirağ (6-13 Haziran) ve Mustafa Türkoğlu'nun (14-17 Haziran 1997) anlattıklarıyla "TMT Yılları" başlıklı yazı dizisi, 20. yazıya kadar sürdürüldü.

Tanrısevdî'ye göre, TMT'nin kurulması için ilk toplantı 27 Temmuz 1957 akşamı kendisinin Eğlence'deki evinde yapılmış, TMT'nin ilk bildirisi de 15 Kasım 1957 gecesi dağıtılmıştı. (Ortam, 28 Mayıs 1997) İlk defa Aydın Akkurt'un kitabında yer alan ve bazı alıntılarını yapıldığı Rauf Denktaş'ın 1957 yılına ait Not Defteri'ne göre ise, ilk TMT bildirisi 23 Kasım 1957 gecesi dağıtılmıştı. (s.39) Bu durumda her iki kurucu üyenin farklı tarihler verdiği görülmektedir.

KURULUŞ TARİHİ HANGİSİ?

Aydın Akkurt'a göre, "İngiliz Sömürge Yönetimi, TMT'nin 20 Aralık 1957 tarihli bildirilerinden sonra Sömürgeler Bakanlığı'na göndermiş olduğu gizli raporda, "TMT'nin 29 Kasım 1957 tarihinde kurulduğunu, esas amacının Rum saldırılarına karşı Türkleri savunmak olduğunu, daha sonraları ise kendisini Taksimi gerçekleştirmeye adanmış bir örgüt haline geldiğini" bildirir. (s.41)

Ne yazık ki ciddi ve inandırıcı olması için belgelere dayanması gereken bu çalışmada, sözü edilen bu gizli raporun ne tarihi ve numarası, ne de fotokopisi verilmektedir. Akkurt, kitabının 44. sayfasında, "Rauf R.Denktaş, anılarında "TMT'nin asıl kuruluş günü 26-27 Kasım 1957'dir" dediğine değinirken, 45. sayfada da yine anıların o konuyla ilgili bölümünü aktarmakta ve aynı açıklamayı bu defa şöyle vermektedir:

"Rauf R.Denktaş, TMT'nin kuruluşunu duyuran ilk bildirinin dağıtıldığı gün (26 Kasım 1957) dikkate alarak "TMT'nin asıl kuruluş günü 26-27 Kasım'dır" derken, Kemal Tanrısevdî ise Eğlence'de kendi evinde yapılan 15 Kasım 1957 tarihli ilk toplantıyı dikkate aldığı için (aslında Kemal Bey, ilk toplantının tarihini de 27 Temmuz 1957 olarak vermektedir-A.An) "TMT, 15

SÜRÜCEK-

Bu bildiri, KSG Seçim Özel Sayı olarak, 17 Nisan'da yazılmış ve AVRUPA, YENİÇAĞ ve EVRENSEL gazetelerine gönderilmiş olmasına rağmen bilinmeyen nedenlerle yayınlanmamıştır.

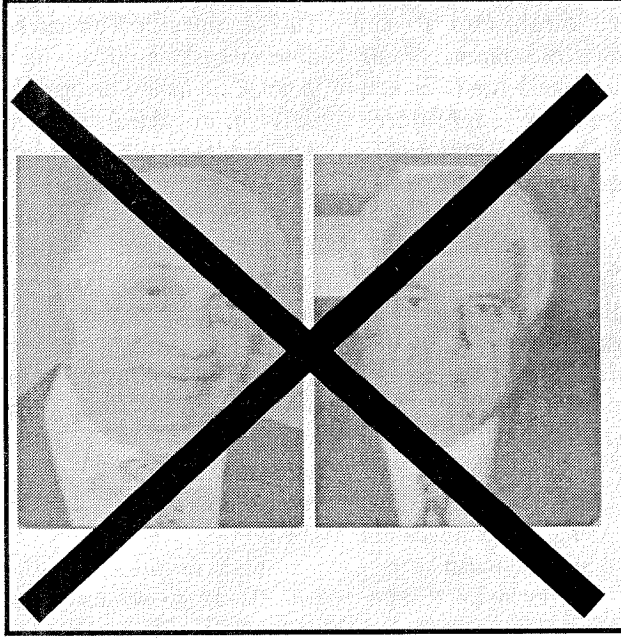
Eroğlu'nun adaylıktan çekilmiş olması ve Denktaş'ın seçmen nüfusun %33'ünün onayıyla başkan seçilmiş kabul edilmesi, yazının güncelliğini kaybetmesi değil, geç de olsa okuyucuya sunulmasının gerekliliğini artırdığı inancıyla yayınlıyoruz.

CUMHURBAŞKANI SEÇİMLERİNDE İKİNCİ TUR

NE KIRK SATIR,

NE KIRK KATIR

Seçimlere katılım oranı %80'de kaldı. Bu % 80'in yaklaşık % 26'sı, şu veya bu türüyle solda olduğunu ileri süren aday ve partilerin oyları. Seçimlere katılmayan halkımızın büyük çoğunluğunun solda ve/veya burjuva hükümetlerden ümidini kesmiş bir kesimi oluşturduğunu varsayarsak ortaya ilginç bir tablo çıkmaktadır. Oyların yüzde ellisinden az biraz fazlasının solda toplanmasının imkanı vardır. Yani bizim sağcı siyasetçiler tüm çabalarına rağmen, seçmen kütüğüyle ve vatandaşlıkla ilgili yedikleri tüm haltlara rağmen kendi iktidarlarını seçimler üzerinden korumayı hala daha yüzde yüz garantiye alamamışlardır. Onların iktidarlarını seçimler üzerinden koruyabilme yöntemlerinde solcu geçinen kesimin sağcılığı olmazsa olmaz bir gerekliliktir.

Mesela bu ikinci tur seçimlerinde CTP, TKP, YBH ve diğer bağımsız adaylar ikinci tura kalmış her iki adayın da, Denktaş ve Eroğlu'nun da burjuva adaylar olduğunu, Kıbrıs'ın bağımsızlığı diye bir sorunları olmadığını, Kıbrıs'ta barış ve işbirliğini sağlama yetenekleri olmadıklarını, bu herkese malum basit olgulara dayanarak tüm seçmenlere bu iki adaya da oy vermemeye çağırısı yapsalar, bu iki adayın seçimler sonunda elde edecekleri toplam oy oranının seçmen nüfusun % ellisinin altında olma ihtimali yüksektir. Yani seçimler olur, Denktaş veya Eroğlu seçimleri kazanır ve fakat her ikisinin de aldıkları oylar toplam oyların yüzde ellisini bulmayabilir. Bu da, seçimler sonunda

devamı 5. sayfada

ARİF HOCA DİYE BİR ADAM

Bir adam düşününüz ki; yüreği sevgi dolu ve yüreği yorgun... Bir adam düşününüz ki; yüreğinin yorgun haliyle yollara düşmüş. Adayı olduğu partiye ve halkına verdiği söze sonuna kadar sadık kalmış. Partisinin oy oranını % 100'e yakın yükseltmiş. Bir adam düşününüz ki; tüm diğer adayların düzen taraftarı olduğunu Kıbrıs'ın dört bir tarafında halkımıza anlatmış. İkinci turda adaylardan hiçbirini desteklemeyecğini

ilan etmiş. Düzen değişmeli demiş.

İşte bu adam Kıbrıs'ın eza cefa çeken halkının önderlerindendir. İşte bu adam elindeki tüm imkanı kullanarak düzen aleyhtarı propagandadan, düzen aleyhtarı ajitasyona geçilmesine ön ayak olmuştur. Bu düzende seçimlere katılmak demek düzen aleyhtarı ajitasyon yapmaktır, eldeki tüm imkanları kullanarak halkımıza ulaşmaktır. O bunu hayata geçirendir.

Arif Hoca yoldaşa uzun ömürler dilerken, sevgi ve saygımızı sunuyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Hep birlikte, sonuç alacağımız günlere...

Hep birlikte Birleşik Cephe Hükümetine...

SEÇİMLER,

PROPAGANDA VE AJİTASYON

Millet vekili seçimleri sırasında bazı yoldaşlar boykot taktiğini ileri sürmüşlerdi. Şimdi bu yoldaşlar Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katıldılar. Şimdi de büyük ihtimalle Eroğlu'nu destekleyecekler. Büyük **taktikçi** bu yoldaşlar vesselam...

İkinci tur seçimlerde ne yapılmalı konusuna yukarıda değindik. Görelim bakalım bu yoldaşlar ne yapacaklar. Şurası bilinmelidir ki, siyasette yanlışta ısrar etmek, yanlışını kabul etmek ve düzeltmekten kötü bir sonuca yol açar. Son anda bile olsa bu yoldaşların bizim yukarıda sunduğumuz öneriyi desteklemelerini öneririz. **Daha önceden Eroğlu veya Denktaş'a angaje oldularsa bile bundan vazgeçsinler.** Bizim önerimiz Boykot değildir. Bizim önerimiz aktif bir şekilde oy vermeme ve/veya oyları geçersiz kılma çağırısıdır. Kitleler aktif bir şekilde yapmalılar bu işi. Amaç da o kadar büyük olmamalı. Yani boykot dedinmi orada kalamazsın. Bu konuda daha önce yazmıştık. Bu bir hafta içinde gayet basit bir sonuç alınmalı: **'Kitlelerin % 50'si sizi desteklemiyor baylarımız'** sonucu. Bu sonuç alınabilir. Bu sonucun elde edilmesine katkıda bulunmayanlar siyasette sağcı olarak kalacaklardır ve bugün geline nokta bu sonuçtan kurtulmaları imkansızdır. Öylesi büyük bahaneler de bu basit olguyu gözlerden gizlemeye yetmeyecektir. Neymiş efendim, **'Eroğlu'nu destekleyip Denktaş'ı devirip demokratik adım atacaklarmış?'** Dalga mı geçiyorsunuz, adam mı seçiyorsunuz? Hem şimdi bu adayların ikisine birden darbe vurma ve böylece demokrasi fikrini **kitlelerin demokrasisi** olarak devreye sokma imkanı varken. **"Bunun imkanı yok TKP, CTP yapmaz"** vb. de kimseyi kurtaramaz. Onların dışındaki herkes bir araya gelir de bizim önerimiz çerçevesinde iş başı yaparsa TKP ve CTP'nin, eğer bizim önerimize uymazlarsa, hak ettikleri teşhir ve tecriti kolaylaşacaktır.

Burada tüm sol kesim yukarıdaki önerimiz çerçevesinde, belki de bizden önce YBH'nin yaptığı bu öneri çerçevesinde iş başı yapmalıdır. Bu çalışma tüm bir ajitasyon çalışması olacaktır. Kitlelere gidilecektir. Seçimlere karşı aktif bir tavır alınacaktır.

Böylece geniş kitlelerin bilincinin geliştirilmesinde büyük bir adım atılır. Bu ajitasyondur.

Bizim kendi siyasetimiz açısından ve **Birleşik Cephe Hükümeti'nin** uzun erimli mücadele üzerinden kurulması çalışması açısından, bu ajitasyon çalışmasında gözetmemiz gereken husus propagandadır.

Bizim Birleşik Cephe Hükümeti siyasetimizi ve bunun yanında **Komünizm** siyasetimizi kavramış üye ve taraftarlara ihtiyacımız vardır. Bizim Kıbrıs'ın tüm devrimcilerini bu siyasete kazanmak diye bir sorunumuz vardır. Dolayısıyla bu ajitasyon döneminde, bu bir haftalık ajitasyon döneminde siyasetlerimizi dar çevrelerde ele alma, siyasetimizi bir bütün olarak benimsemiş (ve kavramış) yoldaşlar kazanma çalışmamız da sürmek zorundadır. Bu dönemde bizim açımızdan ajitasyon kendi başına yeterli ve dahası propagandayı ikincil bir çalışmaya dönüştürecek bir faaliyet olamayacaktır. Yani bu diğerleriyle ortak ajitasyon faaliyeti bile bizim açımızdan bir propaganda çalışmasıdır. Birleşik Cephe Hükümeti programımız ve dayanakları bu kısa dönemde ısrarla tekrarlamamız, savunmamız ve yaymamız gereken bir siyasettir. Bunu yapmazsak yanlış yapmış oluruz.

Bu seçim dönemlerinde reform çalışmasını yadsılamak mıdır? Bizce değildir. Bu kısa dönemde önerilerimiz çerçevesinde iş başı yaparsak, daha sonra reform taleplerimizi devreye sokmak için gerçek imkanlar elde etmiş olabiliriz.

**HALKINÇOĞUNLUĞUNU
NE DENKTAŞ,
NE EROĞLU
TEMSİL
ETMİYOR...
BUNU DÜNYAYA
GÖSTERME
ZAMANIDIR:
OYUNU ONLARA DEĞİL,
KENDİNE
VER**

**NE KIRK SATIR,
NE KIRK KATIR...**

(4. sayfadan devam)

Cumhurbaşkanı olduğunu iddia eden şahsın gerçek konumunun halkın temsilciliği olmadığı olgusunu iyice teşhir etme imkanı sağlar.

Bizim solcu kesim bölgelesi bir taktik geliştirebilir mi? Geliştirmeli ama geliştirebilir mi?

Biz sanmıyoruz. Onlar bir yolunu ve bahanesini bulacak ve bu iki adaydan birini veya diğerini destekleyeceklerdir. Dediğimiz üzere, bu iki adayın mevcut şartlardaki yönetme imkanı tamamıyla sol oyların dağıtılabilmesine, onların sol geçinen sözde önderler üzerinden kendi peşlerine, düzenin peşine takılabilmesine bağlıdır. Bu siyasi aracı yitirseler Kıbrıs'ı seçimler üzerinden bugün bile yönetemez duruma düşerler. "Solcu" sağcılar bu düzenin sürdürücülüğü görevini üstlenmişlerdir. Bunda Kıbrıs'a özel fazla bir şey yoktur. İngiltere'de de bu böyledir. Troçkistler de dahil olmak üzere solcu geçinenler muhakkak bir yolunu bulurlar bu düzeni sürdürmenin, muhalefeti dağıtmanın ve oyları düzen koruyucusu aday ve partilere yöneltmenin.

Buyursunlar, Kıbrıs'ta bizi yalanlasınlar. İşte hendek işte deve. Ya aşarsın, ya gidersin.

Haydi hep birlikte bu iki adaya da oy vermeme çağırısı yapalım. Oy vermeyenlerin sayısını % ellinin üzerine çıkarma ve böylece onların ülkeyi ve halkımızı temsil etmediklerini seçimler üzerinden ispatlamaya. Bugün bunun imkanı vardır. Rakamlar yalan söylemez. Bunun imkanı vardır. Bunu imkansız kılanlar solcu değil, sahtekardırlar.

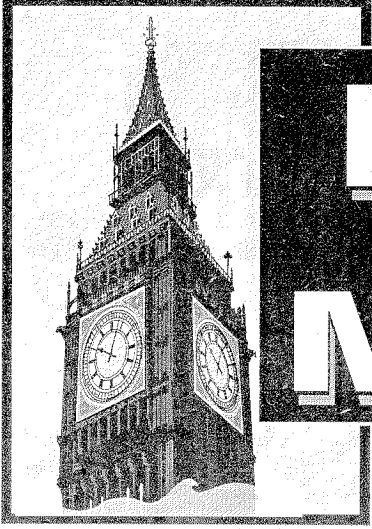
Bu meyanda seçimlerin ikinci turu aşamasında bu iki adaydan reform taleplerinde bulunmak, onların verebileceği reform taleplerini seçimler döneminde onlara sunmak taktik olarak geri adım atmak olacaktır. Yapılması gereken yukarıdaki taktiği devreye koymaktır. Böylece hem solu birleştirmek hem de solda olduğunu iddi edip de sağda duran, sağcılara koltuk değneği olanları teşhir etmektir. Reform taleplerimizi ileri sürmek için vakit ve imkanlar ileride bolca olacaktır. Malumunuz olduğu üzere bu talepler dahi bizim "solcu" kesimi korkutmakta, kitlelerin bu reform talepleri üzerinden hareketlendirilmesi bile bizim "solcu" kesimi korkutmaktadır. Sağcılık çok fena bir hastalıktır. Kitlelerden korku duymaya yol açar. Kitleler hareketlendimi, 'haç görmüş vampir' gibi olur solcu geçinen sağcı siyasetçi.

Bizce bu hafta içinde yukarıdaki konu üzerinde yoğunlaşılmalıdır.

Ayrıca seçimler öncesi ileri sürdüğümüz siyaseti (Bakınız: Avrupa, 10, 11, 12 Nisan) tekrarlamakta da fayda vardır. Ya bu siyaset için çalışılır, ya da gelecek güzel günler geçiktirilir. Ama önlenemez.

Güzel günler gelecek.

Birleşik Cephe Hükümeti kurulacak.

Londra Mektubu

KSG-Londra Bürosu

1 MAYIS 2000

1. Rauf Denktaş seçmenlerin %33'ünün oylarıyla Cumhurbaşkanı oldu.

İngiltere parlamenter demokrasinin anavatani olarak bilinir. İngiltereyi 20 yıl boyunca demokrasi adına yöneten ve okul çocuklarının bedava süt içmelerine son verdiği için 'süt hırsızı' olarak bilinen Margeret Thatcher ve onun tüm Muhafazakar Parti hükümetleri de %30 oy ile iktidar olmuşlardır. Ve dahası, hiçbir dönemde oylarını kullanan seçmenlerin bile %50'sinin oylarını alamamışlardır.

Bundan bugünkü burjuva demokrasisiyle ilgili ilginç bir sonuç ortaya çıkar. Seçmenlerin çoğunluğu bir kişiye veya partiye destek vermediği halde o kişi veya parti demokrasi adına ülkeyi yönetme hakkını elde edebilmektedir. Bu da demokrasinin, yani halkın yönetiminin tüm ruhuna ters düşmektedir.

Böylesi seçimlerle iktidara gelenler, sistem onlara imkan tanıdığı için siyasi iktidarı ele geçirmekte ve halkın çoğunluğunun zararına olan siyasetlerini uygulamaya koyabilmektedirler. R. Denktaş da aynı şekilde siyasi iktidar sahibi olmuştur ve bu gücü halkın çoğunluğunun zararına olarak kullanacaktır.

Biz burada, Kuzey Kıbrıs özelinde ortaya çıkan seçmen sayısı ile ilgili sahtekarlığa -ve KKTC ile ilgili pek çok soruna -değinmedik bile. Hangi memlekette görülmüştür ki yabancı baskısından kurtarıldığı iddia edilen bir halkın, o ülkedeki nüfus azalırken seçmen sayısının sürekli ve akıl almaz bir büyüklükte artıp durması? Cumhurbaşkanı R. Denktaş'ın yönetiminde olur ancak böyle şeyler.

2. Demokrasi halkın yönetimi olduğuna göre, KKTC'ye özgü sorunları bir kenara koysak bile İnternet çağında olduğumuzu hatırladığımızda son seçimlerin demokrasiyle alakası olmadığını kolaylıkla görürüz. Demokrasi halkın yönetimi ise, seçimlerde bunun aracı ise, **İnternet** bize her an seçim yapma imkanı sunmaktadır. Yani halkın her konu hakkında harar verebilmesini, halkın her bir siyasetçi veya bürokrati her an seçmesi ve işten atması imkanını bize vermektedir. Bugünün dünyasında demokratım diyen, demokrasi isteyen İnternet üzerinden demokrasiyi; yani **Doğrudan Demokrasi**'yi örgütler. Bugünün dünyasında **Doğrudan Demokrasi**'nin olmadığı ülkede demokrasi de yoktur demektir.

Doğrudan Demokrasi sistemi o kadar yeni bir sistem değildir. Antik çağda Atinalılar ve tüm diğer Yunan şehir devletleri tarafından kullanılırdı. O dönemde doğrudan demokraside oy hakkı olanlar sadece o şehir sitesinin vatandaşı olarak kabul edilenlerdi. Kölelerin oy hakkı, hiçbir hakkı-yaşam hakkı bile- yoktu. Bu sistem toplumun kölecilik yönündeki gelişme talebine uygun olarak yönetim örgütünü halktan kopararak güçlendirdi. Vatandaşın tüm hakları yavaş yavaş ve bazen diktatörlükler kurularak hızla eritildi. Bu köle sahiplerinin güç kazanmalarına paralel bir gelişmeydi. Günümüzde ise toplumun gelişme yönü bunun tersi yönde işlemektedir. Köleliğe izin yoktur. Tüm üretim araçları ortak mülkiyet olarak ele alınmazsa işe yaramak yerine başa bela olmaktadır. Ortak mülkiyetten köleciliğe doğru değil, özel mülkiyetten ortak mülkiyete doğru ilerlemek zorludur. **Yönetimin vatandaşların haklarına el koyması değil, vatandaşın üretimin otomasyonu üzerinden üretime az zaman harcayarak kültürünü geliştirmesi, yani yönetime doğrudan katılması imkanı artmakta ve zorunluluk haline gelmektedir.** Demokrasi halkın, vatandaşın yönetime doğrudan ve sürekli olarak katıldığı bir yönetim tarzı olmak zorundadır. 5 yılda bir yapılan seçimlerle, seçmenlerin

%33'ünün oyuyla yönetme devri bitmiştir. Böylesi yönetimlerin demokrasiyle uzak yakın bir bağı olmadığı barizdir. **Doğrudan demokrasi:** İşte demokrasinin bugünün dünyasının şartlarına uyan türü budur. Doğrudan demokrasiyi savunmayanların demokrasiyle uzak yakın ilişkileri yoktur.

Bürokrasiye çok düşman olduğunu ilan eden Troçkistlerden tutunuz, demokrasiyi çok sevdiğini iddia eden Amerikalı ve Avrupalı burjuvalar, işçilerin ve emekçi halkın gerçekten söz sahibi olmasından korktukları için Doğrudan Demokrasiyi kabul etmiyorlar. Çünkü onlar demokrat değiller, ikiyüzlüdürler. Tüm demokratların ve bürokrasi düşmanlarının bu yönetim tarzını savunmaları bir zorunluluktur.

Demokrasi mi? Tabii, hemen şimdi. Öyle ıvır zıvır bir demokrasi değil. Sapına kadar demokrasi. **Doğrudan Demokrasi.** Kimmiş demokrat, kimmiş diktatör herkes görsün. Bu sadece işçilerin savunmak zorunda olduğu bir slogan değildir. Demokrasiyi çok sevdiğini söyleyen küçük burjuva sınıfların partileri de bu sloganı savunmalıdır. Ülkenin çoğunluğunu oluşturan küçük burjuva yığınlar bu sloganı savunacaktır, çünkü bu onlara iktidarı verecektir. O zaman haydi hep birlikte doğrudan demokrasiyle yönetilen bir devlet kurmaya.

3. R. Denktaş seçim kampanyası döneminde Arif Hoca'nın, S. Levent'in ve T. Avşaroğlu'nun propagandasından hiç memnun değildi. Çevresindeki dernekler de bu işten hiç memnun değildi. R. Denktaş'a göre anavatana nankörlüğe izin verilmemeli. Yani demokrasiye bir sınır getirmeli, anavatana karşı nankörlük yasaklamalı.

Türkiye'de ülkenin bölünmez bütünlüğü konusunda demokrasiye sınır vardır ya, R. Denktaş da anavatani örnek alıp anavatana laf atılmasına demokratik sınır getirecek. Anavatana laf atmak yasaklanacak.

Bu 1 Mayıs'ta, R. Denktaş'a demokratik haklarımızı gasp etme planlarından vaz geçmesini haykıralım. Ayrıca demokrasiye sınır getirmek istiyorsa buyursun her konunun referanduma konulabileceği **Doğrudan Demokrasi** sistemini kursun. Önerisini halka sunsun. Herkes de kendi önerilerini halka sunma imkanına kavuşsun. Eğer önerisi kabul edilirse, İnternet üzerinden halkın fikir değiştirme özgürlüğü de **Doğrudan Demokrasi** üzerinden korunursa alınan sonuca biz de uyarız. Demokrasilerde çoğunluğun kararına uyulur. Uymayan demokrat değildir. Biz uyarız. Yok ama İnternet çağında 5 yılda bir seçim yapacaksınız, oyların %33'ü ile ülke yönetecekseniz ve de tutmuş demokratik haklarımızı çoğaltacağımıza gasp etmenin yollarını arayacaksınız...

Bu 1 Mayıs'ta hiçbir hakkımızın gasp edilmesine müsaade etmeyeceğimizi haykıralım. Daha az demokrasi değil daha çok demokrasi. Sadece daha çok demokrasi değil, **Doğrudan Demokrasi.**

Yaşasın Doğrudan Demokrasi!

Yaşasın Birleşik Cephe Hükümeti!

Yaşasın emperyalist dünya zincirinden kopmuş bağımsız Kıbrıs!

ABD'de Hitler yöntemleri

1934 yılında Adolf Hitler'in tüyler ürperten üstün insan takıntısı bir gerçeğe dönüşüyordu. Hitler "geri zekâlı" erkek ve kadınların kısırlaştırılmasını öngören bir yasa çıkarmayı başardı ve Naziler birkaç ay içerisinde binlerce insanı ameliyat etti.

Hitler'in yaptıkları sonunda tüm dünya tarafından reddedilse de, aynı dönemde benzer nedenlerle insanların ABD'de de kısırlaştırıldığını öğrenmek pek çok insanı şaşırtacaktır.

İslah hareketi

Bu, 'üstün ırk' yetiştirme konusuna genetik açıdan yaklaşan ve ıslah hareketi denen hareketin bir parçasıydı. "Zihinsel özürleri bulunan" insanları kısırlaştırarak yoksulluk ve suç gibi toplumsal sorunların azaltılacağına inanılıyordu.

Giderek daha yaygın bir konsepte dönüşen ıslah, Amerikan kültürünün pek çok alanına aşılandı. "İslah" isimli dergiler yayımlandı ve birçok eyalette "İyi Aileler", "İyi Bebekler" yarışmalarının düzenlendiği fuarlar açıldı. İslah, birçok filmin ana teması oldu. Bazı ünlü Amerikalıların da desteğiyle, hareket 35 eyalette kısırlaştırmayı zorunlu kılan yasaların çıkmasını sağlayacak kadar yükseldi. İslah, Yüksek Mahkeme'nin 1927 Buck vs. Bell kararı ile onaylandı. Oliver Wendell Holmes "üç kuşak embesilin artık yettiğini" ilan etti.

Hareket tüm ülkeye yayılırken, 100 bine yakın insan 'ıslah' edildi. Bunların büyük bir kısmının zihinsel özrü yoktu.

Bir kişinin sırrı

Bu karanlık sırrı taşıyanlardan biri de Fred Aslin'di. 1936'da Aslin henüz bir çocukken babası öldü ve annesi 9 çocuğuna tek başına bakmak durumunda kaldı. Bilinmeyen nedenlerden ötürü Michigan eyalet yetkilileri kadının çocuklarına bakamayacağına karar vererek onları bir zihin enstitüsüne götürdüler.

Doktorlar, Aslin'e "geri zekâlı moron" raporu verdi, ancak enstitüde geçen yılları boyunca Aslin öğretmenlerinden parlak raporlar aldı. Yine de "geri zekâlı" ibaresi değişmedi ve 18 yaşına geldiğinde, kendisine kısırlaştırılacağı söylendi.

Aslin, o günleri hatırlarken "Benim geri zekâlı olmadığımı biliyorlardı" diyor. Ama mahkeme ameliyatı onayladı ve Aslin hadım edildi. Kayıtlar arasında Aslin'in orijinal belgeleri bulunmuyor, çeşitli nedenlerden dolayı kısırlaştırılan yüzlerce insanın dosyası arasından da bu belgeler çıkmadı.

(ABC News)

OKURLARDAN

Sayın Sosyalist Gerçek Çalışanları,
Yeni bir yüzyılın ilk 1 Mayıs'ını kutluyoruz.

21. yy. gerçekten de yeni bir dönem olacak. Bugünkü geri çekilişi abartmamak gerekir, gelip geçicidir. Gücümüz büyüktür. İnsanlık 20. yy'da Büyük Ekim Devrimi ile birlikte ilk kez kendi kaderini eline almayı başarmıştır. Bunu yok saymak mümkün değil. Bu anlamda gelecek, geçmişin öğreticiliği ile birlikte daha güçlü biçimde bizim olacak.

İdeallerimiz her zamankinden daha fazla somut bir gerçekliğe bürünüyor.

1 Mayıs'ı bunun coşkusuyla kutlar, başarılar dilerim.

Bülent Parmaksız

Özel Tıp Cezaevi

2. Koşuş

Gebze-İzmit

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

KATLIAMLAR HIZLA ARTIYOR

1976'nın Ocak ayındaki faşist saldırılarda 22 kişi öldürülür.

1976'nın Şubat-Mayıs ayları arasındaki dönemde faşistler tarafından öldürülenlerin sayısı 25'tir.

1976'nın Haziran-Eylül döneminde bu sayı 42'ye yükselir.

1976'nın son üç ayında faşistler tarafından 27 kişi öldürülür.

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin üzerine bomba atılması sonucu 7 öğrenci ölür. Patlayıcı maddelerin Abdullah Çatlı tarafından polisten temin edildiği iddia edilir. Bomba atılacağı ihbarı bir hafta öncesinden yapılmasına rağmen Emniyet bu konuda herhangi bir işlem yapamaz. Olayla ilgili olan bir polis memuru halen yakalanamamıştır.

24 Mart 1978, Savcı Doğan Öz, İbrahim Çiftçi tarafından öldürülür.

15 Nisan 1978, MHP Ankara'da Büyük Yürüyüş adını verdiği yürüyüşü başlatmayı planlar. Bu tarihten önce Malatya, Adıyaman ve Pazarcık'a postayla bombalı paketler gönderilerek provokasyon ortamı hazırlanmaya çalışılır.

17 Nisan 1978, Malatya'da gönderilen bombalı paketin patlaması üzerine ölen Hamido'nun ölümü bahane edilerek kitlesel saldırılar düzenlenir. Evler, dükkânlar yakılır, üç Alevi öğrenci öldürülür.

Gönderilen bu bombaları Ülkü Ocakları Demeği Başkanı Muharrem Şemsek'in Fen Fakültesi Atom Araştırma Merkezi'nde hazırlattığı söylenir.

5 Ağustos 1978, "Komünistler camiyi bombaladı" söylentileriyle Sivas'ta benzer provokasyon düzenlenmeye çalışılır. Ağustos ayı boyunca saldırılar sürer.

3 Eylül 1978, Aynı propagandayı tekrarlayarak Alibaba Mahallesi'ne saldırılır. Birçok işyeri yakılır, yağmalanır.

Eylül 1978 Elazığ'da "Alevi komünistler içme suyunu zehirledi" haberini yayarak saldırılara girişilir. Eylül ayında 15, Kasım ayında 9 kişi faşistler tarafından öldürülür. Kent merkezi faşistlerin işgali altındadır.

1978'in Eylül ayı içerisinde faşistler tarafından öldürülenlerin sayısı 120'dir.

1978 Ekimi'nde 106 kişi öldürülür.

Kasım 1978'de öldürülenlerin sayısı ise yine 106'dır.

7 Nisan 1978, Server Tanilli düzenlenen saldırıda ağır yaralanır.

11 Temmuz 1978, Ankara'da Doç. Bedrettin Cömert öldürülür.

20 Ekim 1978, İTÜ Elektrik Fakültesi Dekanı Prof. Bedri Karafakioğlu öldürülür.

26 Kasım 1978, Karadeniz Teknik Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Necdet Bulut Trabzon'da öldürülür.

22 Kasım 1978, Politika gazetesi yazıişleri müdürü kaçırılarak işkenceyle öldürülür.

Öğrencilere, aydınlara, demokrat isimlere düzenlenen bu saldırıların ötesinde faşistler birçok yerde toplu katliamlara da girişmektedir.

8 Ağustos 1978, Ankara'da Mamak-Tepecik belediye otobüsüne açılan ateş sonucu otobüste bulunanlardan 3 kişi yaşamını yitirir.

10 Ağustos 1978, Ankara'nın Balgat semtinde kahve taranması sonucu 5 kişi ölür, 14 kişi yaralanır.

Yine Eylül '78'de Ulubey Mahallesi'nde taranan kahvede 2 kişi öldürülür. Şentepe Mahallesi'nde polisler tarafından 3 devrimci sokak ortasında katledilir.

8 Ekim 1978, Ankara Bahçelievler semtinde 7 TIP'li öğrenci Abdullah Çatlı'nın organizasyonu ile öldürülür. Bu tarihler Çatlı'nın MIT adına çalıştığı tarihlerdir.

18 Aralık 1978, Adana'da TMMOB Başkanı Akın Özdemir öldürülür.

16 Mayıs 1979, Ankara'da Piyangotepe Mahallesi'nde kahve taranması sonucu 7 kişi ölür.

28 Eylül 1979, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul, Türkeş'in talimatı sonucu vurularak öldürülür.

27 Ekim 1979, İstanbul Bayrampaşa'da kahve taranması sonucu 6 kişi ölür.

20 Kasım 1979, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Ümit Yaşar Doğanay öldürülür.

28 Kasım 1979, Kayseri'de taranan kahvede 5 kişi öldürülür.

7 Aralık 1979, Prof. Cavit Orhan Tütengil öldürülür. Cenaze törenine jandarma saldırır. Bir işçi ölürken 8'i ağır olmak üzere birçok kişi yaralanır.

16 Aralık 1979, İstanbul Beşiktaş'ta kahveye bomba atılması sonucu 5 kişi ölür.

12

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HİÇYILMAZ

1979 yılının Şubat-Mayıs arasındaki dönemde faşist saldırılarda öldürülenlerin sayısı 127'dir. Bu sayı Haziran-Eylül döneminde 504'e yükselir.

11 Nisan 1980'de İstanbul'da Yazar Ümit Kaftancıoğlu öldürülür.

22 Temmuz 1980, DİSK eski Genel Başkanı ve Maden-İş Başkanı Kemal Türkler, Türkeş'in emri ile kurşunlanarak öldürülür.

Sivil faşistlerin resmi güçlerle işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği bu saldırıların yanı sıra devletin resmi güvenlik kuvvetleri de sokak ortasında adam öldürmeye hız vermişlerdir. Ocak 1980'de 13, Şubat 1980'de 18, Mart 1980'de 17, Nisan 1980'de 38, Mayıs 1980'de 24, Haziran 1980'de 34 kişi sokak ortasında kurşuna dizilerek öldürülür.

23 Nisan 1980'de Tarsus'da şehirlerarası yolda sürekli meydana gelen trafik kazalarını ve son olarak da bir çocuğun araba çarpması sonucu ölümünü protesto etmek için halk yola toplanır. Askerlerin açtığı ateş sonucunda 3'ü çocuk olmak üzere 10 kişi ölür, birçok kişi yaralanır.

İŞÇİ HAREKETLERİNE SALDIRILAR

İster sivil, ister resmi güçler tarafından düzenlensin, giderek artan bir tempo izleyen saldırılarda, kontrgerilla talimnamelerine harfiyen uyulmaktadır. Piyade Albay Cahit Vural'ın "Gerillaya Giriş" adlı kitabında yazılanlar, gerçekleşenlerle büyük benzerlik taşımaktadır: "Kalabalık şehirlerde kışkırtıcı ajanlar organize edilip üniversite ve fabrikalara sokulurlar. Endüstri ve eğitim merkezlerini ele geçirirler. Bu ajanlar sabotaj malzemeleri ile yıkıcı harekâta bulunurlar. Tedhiş hareketleri düzenleyerek, gaye uğruna soygunlar yaparlar, cinayet işlerler." Yine kontrgerilla talimnamelerinde 'Açık ve Sinsi Gayri Nizami Faaliyetler' başlığı altında saydıklarını hatırlarsak yapılanlarla ne denli uyum içerisinde olduğunu da görebiliriz. Yapılabilecek faaliyet olarak saydıkları şunlardır: "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygun, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinenlerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj."

Yapılan saldırılar yalnızca öğrencileri ve aydınları hedef almamaktadır. Bugün bile bazı çevrelerce 'sağ-sol çatışması' şeklinde propaganda edilmesine rağmen, saldırılar, sermaye güçlerinin işçi sınıfına ve onun dostlarına yöneliktir. 1964'lerden itibaren bugüne değin oldukça fazla miktarda işçi hareketlerine, grevlere, direnişlere saldırılar yapılmıştır. Ama bilinçli bir şekilde '64'ten '80'e, hatta bugüne uzanan süreçte işçi sınıfına yapılan bu saldırılar, gözlerden uzak tutulmaya çalışılmış, olaylar üniversite içerisinde ya da çevresinde cereyan eden öğrenci olayları gibi gösterilmek istenmiştir. Şimdi aynı dönem içerisinde işçi sınıfına yönelen saldırıları da hatırlamaya çalışalım.

10 Ocak 1964'te İstanbul Bozkurt Mensucat'ta toplu sözleşmenin tıkanması üzerine 1100 işçi greve gider. Polis grevci işçilere saldırır, çatışma çıkar. 1100 işçi hakkında dava açılır.

27 Mart 1964, İstanbul'da Singer Fabrikasında grev başlar. Sıkıyönetim Komutanlığı greve müdahale ederek sendikacıların grev yerine gitmesini yasaklar. Buna rağmen grev yerine giden sendikacılar gözaltına alınır.

13 Ağustos 1964'te başlayan Good Year Lastik Fabrikası grevi sırasında 12 işçi gözaltına alınır.

Yine 1964'ün Ağustos ayında Ankara'da Ankara Oteli inşaatında çalışan işçilerin grevine saldıran polis işçileri gözaltına alır.

9 Mart 1965, Zonguldak Karadon bölgesinde 5000 işçi direnişe geçer. Polis ve jandarma işçilere saldırır. 11 Mart'ta Kozlu'da açılan ateş sonucunda Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar isimli işçiler öldürülür. Birçok işçi de gözaltına alınır.

1969 Eylülü'nde İstanbul'da Gamak Elektrik Motorları Fabrikası işçilerinden 200'ünün işten atılmak istenmesi üzerine fabrika işgal edilir, tüm işçiler direnişe geçer. Polis kuvvetleri işçilerin işgaline karşı saldırıya geçer ve bu saldırı sırasında işçilerden Şerif Aygün polisler tarafından öldürülür.

15-16 Haziran 1970'te sendikal örgütlenmelerine yönelik saldırılar içeren yeni Sendikalar Yasası'nı protesto etmek için sendika ağalarına rağmen yüzbinlerce işçi sokağa dökülür. İstanbul'un iki yakasındaki işçilerin birleşmesini engellemek için köprüler açılır. Polis ve askerin işçilere

saldırıları sırasında 3 işçi öldürülür, binlercesi gözaltına alınır.

14 Ekim 1970'te Eyüp'teki Gislaved Lastik Fabrikası işçiler tarafından işgal edilir. Patron 15-16 Haziran sırasında direnişte geçen 5 günün yevmiyelerini kesmek istemektedir. Buna karşılık başlatılan işgale polis saldırır. Dozerlerle fabrikanın duvarları yıkılarak içeri girilir. Polisin açtığı ateş sonucu işçilerden Hüseyin Çapkan hayatını kaybeder. Çatışmalar sonucunda işçi ve polisten 90 kişi yaralanır.

10 Kasım 1970'te Adana'da patronun toplu sözleşme imzalamaması üzerine işçiler Bossa fabrikasını işgal eder. İşgalin ikinci günü toplum polisi ve jandarma dozerlerle fabrikanın duvarlarını yıkar, gaz bombaları ve silahlarla ateş açar. Sivil faşistlerin de "Komünistlere ölüm" bağırtılarıyla polis ve jandarmayla birlikte işçilere saldırması sonucunda 60 işçi yaralanır, 160 işçi gözaltına alınır.

30 Mayıs 1974'te İskenderun Demir Çelik Fabrikası inşaatında çalışan 10 bin işçinin yaptığı mitingden sonra açılan soruşturmada 22 Haziran'da 400 işçi tutuklanır.

22 Haziran 1974'te Payas'ta demir çelik inşaatında çalışan 10 bin işçinin direnişe geçmesi üzerine DGM, 40 işçiye tutuklayarak cezaevine gönderir.

10 Temmuz 1974'te PETKİM'de işyeri temsilciliği seçimini kazanan Ümit Tok, faşistler tarafından öldürülür.

18 Eylül 1974'te İstanbul Ülker Bisküvi Fabrikası'nda 785 işçi direnişe geçer. Direnişe saldıran polisler panzerlerle kapıları kırarak içeri girer ve işçileri döverler. 20 işçi gözaltına alınır.

20 Eylül 1974, Adana'da pamuk işçilerinin direnişe geçmesi üzerine Çapa-İş'li 7 sendikacı tutuklanır.

8 Ekim 1974'te İzmir Belediyesi'nde çalışan 2600 işçinin başlattığı grev bir hafta sonra İzmir Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından durdurulur.

1 Kasım 1974'te Ankara'da 4500 MKE işçisinin başlattığı direniş, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yasaklanır. 117 işçi gözaltına alınır.

17 Ocak 1975, İstanbul Beko Teknik işçileri sendika seçme hakları için Adliye'ye yürür. Polis panzerlerle işçilere saldırır.

24 Ocak 1975, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı kapı ve kalorifer işçilerinin grevini yasaklar.

15 Şubat 1975, İstanbul'da 1500 İETT işçisinin grevi Sıkıyönetim Komutanlığı'na yasaklanır.

10 Aralık 1975, İzmir TARİŞ'te faşist kadrolaşmayı sağlamak için işe yerleştirilen faşistlerin işçilere silahlı saldırısı üzerine olaylar çıkar. 30 işçi gözaltına alınır, 6 Ocak 1976'ya kadar da 450 işçi işten atılır.

26 Aralık 1975, Konya'da Seydişehir Alüminyum işçilerinin üzerine faşistler ateş açar. Olaylar giderek büyür ve 1 faşist ölür.

22 Eylül 1976, İstanbul Profilo'da 22 işçinin işten atılması üzerine tüm işçiler direnişe geçer. Fabrika polisler tarafından kuşatılır. 29 Eylül'de 100'den fazla polis, 6 panzer gaz bombalarıyla saldırır, ancak fabrikayı boşaltmayı başaramazlar. 30 Eylül'deki ikinci saldırıda ise Yakup Keser isimli işçi polis saldırısında öldürülür, 500 işçi gözaltına alınır.

20 Aralık 1976, Antalya'da MKE Pil Fabrikası'ndaki greve faşistler saldırarak grev çadırını yakarlar.

22 Ocak 1980, Polis ve jandarma arama yapma gerekçesiyle panzerlerle Tarış'e girer. İşçiler direnişe geçer. Çimentepe ve Gültepe gibi gecekondu semtlerinde halk Tarış işçilerine destek için sokaklara dökülür. 7 Şubat'ta polis yeniden saldırır. 700 işçiye gözaltına alarak Alsancak Stadi'na götürür. İşçilerin işten atılmak istenmesine direnişe cevap verilir. Çiğli ve Çimentepe halkı barikatlar kurarak işçileri destekler. Gültepe ve Altındağ'da da halk kitlesel protestolarda bulunur. Gültepe'de 400 işçi gözaltına alınır. 14 Şubat'ta ise iplik fabrikası karadan ve havadan kuşatılır. 270 işçi gözaltına alınır ve Karşıyaka Stadi'na götürülür.

İşçilere, grevlere ve direnişlere yapılan bu saldırılara son yıllardan da birçok örnek verilebilir:

İstanbul Kazlıçeşme'de bulunan deri fabrikalarının 1992 yılında jandarma bölgesi olan Tuzla'ya taşınmasından sonra deri işçileri defalarca jandarma saldırısıyla karşı karşıya kaldılar.

1992'de Servet Deri'de Deri-İş Sendikası'na üye
(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

jandarma gözetiminde fabrikadan mal çıkarıyordu. Saldırıları sonrası yeniden kurulan direniş çadırına bir müddet sonra işverenin tekrar fabrikadan mal çıkarması gerektiğinde jandarma tarafından saldırı düzenleniyor, bu esnada da işveren malını çıkarıyordu.

1996'nın son altı ayında ise deri işçilerine 8 kez jandarma tarafından saldırıldı.

Yine sendikaya üye oldukları için işten atılan Kopuzlar Deri işçileri 5,5 ay süren direnişleri boyunca 3 kere jandarma saldırısına uğradılar. Gözaltına alındılar.

1996'nın son altı ayı içerisinde iki kez Genç Yavuzlar Fabrikası işçilerine, iki kez de Erez Deri işçilerine jandarma saldırısı gerçekleşti. Kopuzlar Deri'ye yapılan bir saldırıyı protesto etmek için yürüyüş yapan işçilere yapılan saldırıda jandarma ateş açtı.

Sendikalar ve işçiler izledikleri mücadele çizgisine bağlı olarak polis ve jandarmanın saldırılarıyla karşı karşıya kalıyorlar. Sermayeye karşı izlenen mücadele ne denli uzlaşmaz ise karşılaşılan saldırılar da o denli yoğunlaşıyor.

9 Eylül 1994, İzmir Fuarı'nın açılışı sırasında Başbakan Tansu Çiller'in açış konuşmasını protesto eden işçilerin arasında bulunan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günsili, Petrol-İş Aliaga Şube Başkanı Mustafa Öztaşkın ve Birleşik Metal Sendikası Başkanı Coşkun Yılmaz, sabaha karşı evleri basılarak gözaltına alındı.

26 Eylül 1994, 3000 kişinin çalıştığı İstanbul Nakliyeciler Sitesi sivil ve resmi polislerce basılır. Gereksiz olarak sendika üyesi birçok işçi gözaltına alınır. Amaç sendikal örgütlülüğü kırmaktır.

26 Kasım 1994, TÜMTİS İzmir Şubesi'ni basan 8-10 sivil, sendikada bulunan sekreteri tartaklayarak, eşyaları kırdılar, döktüler. Saldırganlar "Bu bir iltihardır, çok ileri gidiyorsunuz" diye tehditler savurdu.

16 Ocak 1995, Topkapı Nakliyeciler Sitesi'nde TÜMTİS Blok Temsilcisi Hasan Ercan, işyerini basan 4 sivil tarafından kurşunlanarak yaralandı. Sitede çalışan 1000 işçi saldırıyı potesto için işbirakıp, yürüyüş yaptı.

3-6 Şubat 1995, Expres Kargo şubeleri önünde beklemeyi sürdüren işçilere patronun kiraladığı faşistler saldırdı. İşyeri temsilcisi iki işçi bıçakla ağır yaralandı.

27 Şubat 1995, Expres Kargo önlerinde beklemeyi sürdüren işçilere çevik kuvvet polisleri saldırdı. Aralarında TÜMTİS yöneticilerinin de bulunduğu 80 işçi dövülerek gözaltına alındı.

7 Mart 1995, Expres Kargo önünde bekleyen işçilere yine saldırı. Şube önünden 17 işçi gözaltına alındı.

11 Nisan 1995, Expres Kargo önünde beklemeyi sürdüren işçilerden Özkan Üvez yapılan saldırıda tabanca ile vurularak yaralandı.

3 Temmuz 1995, Gebze'de Retrans'ta TÜMTİS'e üye olan 140 işçinin işten atılması üzerine başlatılan direnişe patron vekili, sivil güvenlik elemanları ve jandarma ateş açtı. Jandarmanın dipçiklerle de saldırısı sırasında birçok işçi yaralandı.

6 Temmuz 1995, İzmir Nakliyeciler Sitesi'nde TÜMTİS ile işveren arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 2 panzer eşliğinde 300 kişilik çevik kuvvet polisi ve sivil polisler siteyi işgal etti. Birçok işçiyi gözaltına aldı.

25 Temmuz 1995, İzmir Nakliyeciler Sitesi'ne 600 polis panzerlerle girerek işçilere saldırdı. 10'u ağır 40 işçi yaralandı.

7 Ağustos 1995, Liman-İş Kocaeli Şube Başkanı Sadettin Acar, patronun adamları tarafından silahla yaralandı.

27 Ağustos 1995, Retrans'taki direnişçi işçilere ateş açıldı.

2 Eylül 1995 Retrans önünde kurulu direniş çadırına sabaha karşı saat 5'te jandarma saldırdı, çadırı yıktı. 34 işçi gözaltına alındı.

13 Eylül 1995, Retrans'ta jandarma yine saldırdı, 50 işçi gözaltına alındı. Saldırıyı protesto için işyeri önüne giden aralarında TÜMTİS Başkanı Sabri Topçu'nun da bulunduğu 45 sendika üyesi de Gebze Jandarma Alay Komutan Yardımcısı Yarbay'ın komutasındaki jandarmalar tarafından gözaltına alınıp Gebze Jandarma Karakolu'na götürüldü.

24 Eylül 1995, Jandarma Retrans'a tekrar saldırdı. Çadır yıkıldı, işçiler gözaltına alındı. Retrans'a jandarmanın yaptığı saldırı sayısı 18'e yükseldi.

6 Aralık 1995, İzmir Nakliyat Ambarları'nda 40 işçi Çevik Kuvvet tarafından gözaltına alındı.

28 Aralık 1995, İzmir'de TÜMTİS üyesi işçilerin basın açıklamasına polis saldırdı. Aralarında 2 yaşında bir işçi çocuğunun da bulunduğu birçok işçi yaralandı.

5 Ocak 1996, İzmir Nak Kargo işçilerine Çevik Kuvvet

saldırdı, 40 işçi gözaltında.

27 Mart 1996, Topkapı Nakliyeciler Sitesi'nde TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı ve 3 işçi gözaltına alındıktan sonra tutuklanarak cezaevine kondu.

4 Nisan 1996, Topkapı Ambarlar'da sivil saldırganlar bir tüfek ve bir tabancayla yakalandı, ancak saldırganlar değil onları protesto eden TÜMTİS yöneticisi iki sendikacı gözaltına alındı.

5 Temmuz 1996, Birinci yılını dolduran, Retrans direnişçilerine yine saldırı. Direniş çadırındaki 7 işçi ve TÜMTİS MYK üyesi bir sendikacıya saldıran 200 jandarma çadırı yıktı, işçileri gözaltına aldı.

6 Temmuz 1996, Çadırı tekrar kuran işçilere yine jandarma saldırısı, 11 işçi gözaltında.

2 Aralık 1996, Ankara'daki AŞTİ grevine saldıran polis sendika yöneticilerini ve 100'den fazla işçiyi döverek gözaltına aldı.

KONTRGERİLLA PROVOKASYONLARINA BAZİ ÖRNEKLER

12 Mart 1971 darbesi yaklaşırken kontrgerillanın düzenlediği provokatif eylemlere hız verilir. 27 Kasım 1970 gecesi Kültür Sarayı yakılır. Aynı günlerde art arda Marmara Gemisi ve Eminönü Vapuru da bombalanarak batırılır. Bu eylemler günlük basında manşetten komünistlerin sabotajları olarak gösterilir. Bu gerekçeyle aralarında Talat Turhan'ın, İlhan Selçuk'un da bulunduğu birçok kişi, gözaltına alınarak işkenceleriyle meşhur Ziverbey Köşkü'nde sorgulanırlar. Ziverbey Köşkü, sorgulamalar için kontrgerillanın özel olarak hazırladığı bir kontra merkezidir. Her üç eylemin de kontrgerillanın bir provokasyonu olduğu ortaya çıkmasına rağmen, bugüne kadar Kültür Sarayı'nı yakanlar ve gemileri batıranlar hakkında en ufak bir ipucu elde edilememiş, bu konuda ciddi bir soruşturma yürütülmemiştir.

1 Mayıs 1977'de Taksim alanında düzenlenen 1 Mayıs işçi bayramı gösterilerine 500 bin kişi katıldı. Burjuva basın günler öncesinden olay çıkacağı yönünde yayın yapıyor, adeta kamuoyunu buna hazırlıyordu. Mitingin dağılmasına kısa bir süre kala Intercontinental Otel'i'nin (Şimdi The Marmara Otel) odalarından, Pamuk Eczanesi'nin bulunduğu binanın üst katından ve Sular İdaresi'nin üstünden alana sivil giyimli şahıslar tarafından yayılım ateşi açıldı. Gümüşsuyu Caddesi'nden çıkan bir beyaz Renault'un içinden de kitlenin üzerine ateş açıldı. Bu esnada panzerlerden atılan ses bombaları alandaki kargaşanın artmasına sebep oluyordu. Bu katliamın bilançosu 34 ölü idi. Bunların 26'sı ezilme ve boğulma sonucu hayatını kaybetmişti. Intercontinental Otel, Şili'de Allende'yi devirmede önemli rol oynayan ITT şirketine aitti. Olaylardan kısa bir süre sonra otel başka bir şirkete satılıyordu. 1 Mayıs'tan üç gün öncesinden itibaren otel kapatılıyor ve müşteri kabul edilmiyordu. Ancak olay günü gelen bir grup yabancıların da aralarında olduğu 'konuklar' otele alınıyor ve aynı gün oteli terk ediyorlardı. Ellerinde silahlarla Sular İdaresi'nin üzerinde fotoğrafları çekilen şahıslar önce polis tarafından yakalanıyor, ancak hemen serbest bırakılıyordu. Büyütülmesi talebiyle Adli Tıp'a gönderilen bu fotoğraflar ve o günün polis telsiz bant kayıtları kayboluyor ve bir daha bulunamıyordu. Sonraları basında çıkan yazılarda Devlet Bakanlığı'na kadar yükselen Orhan Kilercioğlu'nun 1 Mayıs Katliamı'ndaki kilit isimlerden biri olduğu iddia edildi. Yine Hüseyin Baybaşın'ın iddialarına göre işkenceli sorgulara katılan, MİT'çi Necdet Küçüktaşkiner, kendi ağzından 1 Mayıs Katliamı'nda görev aldığını Baybaşın'e açıklamıştı.

Kontrgerillanın gerçekleştirdiği bir diğer büyük katliam da Kahramanmaraş Katliamı'ydı.

Çiçek Sineması'nda antikomünist içerikli "Güneş Ne Zaman Doğacak" filmi oynuyordu. 19 Aralık 1978 akşamı film oynarken sinemaya tahrip gücü düşük bir bomba atıldı. "Komünistler bombaladı" propagandasıyla faşistler sokağa döküldü. Sinemaya bombayı ÜGD Kahramanmaraş Şube Başkanı Mehmet Leblebici ve 2. Başkanı Mustafa Kanlıdere'nin talimatıyla Ökkeş Kenger koyuyordu. Ökkeş Kenger, 1980 sonrasında soyadını değiştirerek Ökkeş Şendiller oluyor ve BBP'den milletvekili seçilerek Meclis'e giriyordu.

20 Aralık'ta Alevilerin oturduğu bir kahve bombalandı. 21 Aralık'ta TÖB-DER'li iki öğretmen öldürüldü. 22 Aralık'ta cenazeleri taşıyan kalabalığa, "Komünistlerin namazı kılınmaz" diyen faşistler ve kıskırtıkları kalabalık saldırdı. Faşistler şehrin çeşitli yerlerinde saldırıya geçti, 3 kişi daha öldü. 23 Aralık'ta tamamen silahlandırılmış olan faşistler katliama

başladılar. Alevilerin yoğun olduğu mahalleler bombalandı, yakıldı, yıkıldı. Yaralılar hastanelere sokulmadı. Sünni mahallelerinde de önceden işaretlenmiş evlere saldırdı. Çocuk yaşlı demeden gerçekleştirilen bu katliamda 111 kişi öldü.

Maraş'takine benzer bir katliam da Çorum'da gerçekleştirilmeye çalışıldı.

Çorum'da girilen katliam teşebbüsünden bir süre önce ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'nde ikinci katip olarak görev yapan Robert Aleksander Peck Çorum'a gelerek, burada çeşitli 'incelemelerde' bulunmuştu.

30 Haziran 1979'da faşistlerin içinde bulunduğu bir arabadan devrimcilerin ağırlıkla oturduğu semtlere ateş açıldı. Ertesi gün faşistlerin yoğun olduğu mahallelerde cihat çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı. Akşam polis desteğinde saldırılar başladı. Alevi mahallelerine yüksek binalardan uzun namlulu silahlarla ateş açıldı. Yüzlerce ev ateşe verildi. Bu saldırılarda 4 kişi öldü. 4 Temmuz günü Milönü Mahallesi'ne karşı polisler panzerlerle büyük bir operasyon düzenledi. Birçok insan gözaltına alındı. Aynı gün Çorum dışından getirilen faşistlerle takviyeli olarak cuma namazından sonra "Komünistler Alaaddin Camisi'ni ateşe verdi" propagandasıyla camilerdeki kitle galeyana getirildi. Kamyonlardan silahlar, sopalar dağıtıldı. Milönü Mahallesi'nin girişindeki bir inşaattan ağır makinelerle ateş açıldı. Bu ateşe polis panzerleri ve askerler de katıldı. Çok sayıda insan öldü. Faşistlerin rehlin aldığı 10 kişi daha öldürüldü. Çorum saldırıları sırasında 50'den fazla insan hayatını kaybetti. Maraş'takinden daha büyük bir katliam teşebbüsü, devrimcilerin ve halkın uyanık davranması ve örgütlü mücadele etmesi sayesinde çok daha büyük boyutlara ulaşmadan engellendi. Faşistler olaylar boyunca Milönü Mahallesi'ne girmeyi başaramadılar.

1995 12 Mart'ta bir kahvenin taranması sonucu Gazi Mahallesi'nde başlayan ve Ümraniye'ye de yayılan olaylar da kontrgerillanın tertiple ettiği eylemlere verilebilecek örneklerdendir. Kahvenin taranmasını protesto eden ve cenazeleri kaldırmak isteyen halkın üzerine uzun namlulu silahlarla açılan ateş sonucu Gazi ve Ümraniye'de 22 kişi hayatını kaybetti. Olaylarda Özel Tim, JITEM aktif olarak rol alırken Çevik Kuvvet de panzerlerle saldırdı. Gazi saldırısı sonradan Buhran Yönetim Merkezi adında oluşturulan MGK'ya bağlı, olay yerinde Harekât Merkezleri kurularak müdahale açısından önemli ve olumlu bir örnek olarak açıklandı. Ömer Lütfü Topal'ın ölümüne karıştıkları iddiasıyla tutuklanan, Sedat Bucak'ın koruması iki Özel Tim mensubunun, Ayhan Çarkın ve Ercan Ersoy'un Gazi Katliamı sırasında ellerinde uzun namlulu silahlarla Gazi'de bulundukları, Emek gazetesinde yayımlanan fotoğraflarla açığa çıktı.

1 Mayıs 1996 da, kontrgerillanın başka bir katliam denemesiydi. Yine günler öncesinden yapılan olumsuz propaganda ve tehditlere rağmen yüzbinlerce emekçi İstanbul Kadıköy'deydi. Daha sabah erken saatlerde miting alanına gelenlerin üzerine açılan ateş sonucu iki kişi öldü. Buna rağmen kalabalığın dağılması ve yürüyüşün devam etmesi üzerine aynı saldırı, miting sonrası bir kez daha tekrarlandı. Kadıköy Meydanı'na bakan yüksek binaların tepelerine ve sokak aralarına mevzilenmiş polisler tarafından kitlenin üzerine açılan ateş sonucu bir kişi daha hayatını kaybediyordu. Gazete ve televizyonlar, uzun bir süre kırılan camları malzeme yaparak polisin bu saldırısını ve üç emekçinin ölümünü göz ardı etmeye çalıştı. Kadıköy'deki yaşananlar gerekçe gösterilerek emekçilere karşı yeni bir saldırı dalgası başlatıldı. Alanların gösteri ve yürüyüşlere yasaklanacağı açıklandı.

Özel Tim görevlisi Ayhan Çarkın'ın anlattığı, 35 kişinin öldüğü ev baskınları, bazılarının ismini saydığı 91 faili bulunamayan cinayet, yüzlerce kayıp, 3000'in üzerindeki faili meçhul cinayet kontr-gerillanın diğer eylemlerine örneklerdir.

Mehmet Ağar'ın 'yaptık' dediği 1000 operasyon, Oral Çelik'in Susurluk Komisyonu'nda anlattığı devlet adına yapılan 28 eylem, Hiram Abas'ın bizzat katıldığını söylediği 157 operasyonun hangileri olduğu açıklanacak olursa, kontrgerillanın diğer eylemleri de büyük ölçüde açığa çıkacaktır.

BİR KÜÇÜCÜK ADACIK
Kontrgerilla Kıbrıs'ta
gelecek sayıda...

BUGÜN DÜNYA İŞÇİ-SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ

1 MAYIS!

1 Mayıs tüm dünya işçilerinin her türlü sömürü, baskı ve zulmün kaynağı emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiğe karşı çelik bir yumruk gibi birleştiği, gür sesini haykırdığı birlik-mücadele ve dayanışma günüdür!

1 Mayıs tüm dünya işçilerinin ezilen halklarla birlik-mücadele ve dayanışmasını simgelediği gündür!

1 MAYIS NASIL DOĞDU?

El emeğinin yerini alan makinelerin icadı, Sanayi devrimini getirdi. Sanayi devrimi, İngiltere'de başladı ve İngiltere kısa zamanda "dünyanın işyeri" haline geldi. 19. yüzyılın ortalarına doğru, sanayi devrimi diğer Batı Avrupa ülkelerine ve Birleşik Devletler'e de yayıldı. Kapitalizm, burjuvazinin büyümesine direnen feodal sisteme karşı şiddetli bir devrimci mücadele

şartları içinde büyüdü ve yayıldı. Artan ekonomik gücüne dayanan kapitalizm, toplumsal ilerlemeyi desteklemeye ve eskimiş metodların yıkılması çağrısında bulundu. Burjuvazi, "Özgürlük, Eşitlik ve Kardeşlik" bayrağı altında ezilen şehir ve kırsal kitlelerin hoşnutsuzluğunu kullanarak toplumda ve devlette hakimiyetini kurdu.

Kapitalizm, çalışan insanların sömürüsüne son vermedi; eski biçimlerinin bir çoğunu korurken, yeni biçimler altında sömürüyü devam ettirdi. İnsanlar arasında üretim, ulaşım ve diğer iletişim araçlarının gelişmesi üretimin verimliliğinin artmasına yol açtı. İş gücünün uzatılması, erkek emeğinden daha ucuz olan kadın ve çocuk emeğinin kullanılmasında artış ve çalışma şartlarının kötüleşmesini de beraberinde getirdi.

Aynı zamanda, çalışan kitlelerin iş birimlerinde birleşmesi, fabrika disiplini, küçük üreticilere mahsus olan soyutlanmayı da aştı. Fabrikalarda çalışan işçiler kapitalist işverenlere karşı dayanışma ve direnme duygusunu geliştirdi. Sanayi proletaryası, daha doğusunda, sağlıklı çalışma ve yaşam şartları için haklarını korumak için birlikler oluşturmaya başladı. Bu birlikler giderek işçi sendikaları olarak anılmaya başladı.

İşçiler, kendiliğinden bilinçsiz protestolardan -ki, bu bazen makineleri kırma şeklinde kendini gösteriyordu - yavaş yavaş ekonomik mücadelenin daha örgütlü biçimlerine geçtiler. Biçim ve içerik olarak gelişen bu mücadele uzun bir zaman aldı. Kısa iş saatleri, daha iyi çalışma şartları ve daha yüksek ücret için değişik fabrikalardaki işçilerin soyutlanmış, kendiliğinden eylemleri, giderek şehirlerde ve ülkelerde bütün meslekleri ve sanayi dallarını birleştiren hareketlere dönüştü. Ekonomik taleplere ek olarak, siyasi talepler de gittikçe artan önemli bir rol oynadı. Bu talepler, gerek fabrika sahiplerine gerekse hükümete yapılıyordu. Örneğin, İngiltere'de Çartist hareketi, ABD'de, Fransa'da iş saatlerinin kısaltılması için mücadele vb.

Ütopik Sosyalistler (Henry Saint Simon, Charles Fourier ve Robert Owen) kapitalizmin birçok çelişmesini açığa çıkarıyor ve ideal toplumun tablosunu çiziyorlardı.

1840'larda kapitalizm hızla gelişiyor, sanayi ve ulaşımı devrimcileştiriyor ve tüm kıtaları birbirine bağlayarak, dünya pazarının ve ulusal devletlerin ortaya çıkmasının yeni ön şartlarını hazırlıyordu.

Kapitalizmin çelişkilerini bilimsel olarak açıklayan Karl Marx ve Frederick Engels, bilimsel komünizmin temelini atıyordu. 1848'de, yayınladıkları Komünist Parti Manifestosu'nda ana düşünce, bütün ülkelerin işçileri birleşirse, bütün insanlığa sömürsüz bir toplum yolu açılabilirdi. Marx ve Engels, ortaya koydukları devrimci ve eleştirel teoriyi geliştirmeye koyuldu. Kurulan Komünist Ligası belirsiz bir slogan olan "bütün insanlar kardeşler!" yerine "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz!" sloganını koydu. Komünist Parti Manifestosu, Komünist Ligası'nın

programı oldu. Komünist Ligası, İngiliz Çartistleri, Fransız, Belçika ve Kuzey Amerika işçilerini birleştirdi. Böylece, Marksizm ile işçi sınıfı hareketinin birleşmesi başladı.

28 Eylül, 1864'te Enternasyonal İşçi Birliği'nin kuruluş toplantısı yapıldı. İngiliz işçileri yanında, Fransa, Almanya, İtalya, Polonya, İsviçre, Macaristan ve Danimarka'dan işçi temsilcileri bir araya geldiler.

Birinci Enternasyonal olarak anılmaya başlanan Enternasyonal İşçi Birliği, işçi sınıflarının kurtuluşu için devrimci mücadele tarihinde önemli bir rol oynadı. Yalnızca 72 gün dayanan ilk işçi hükümeti Paris Komünü (1871) ile kitlesel dayanışmaya inisiyatif getirdi, Birinci Enternasyonal her ülkede bağımsız siyasi işçi sınıfı partilerinin kurulmasının temelini yarattı.

Marx ve Engels, işgünü kısaltılması sorunu üzerinde önemle duruyorlardı. "İşgünün kısaltılması, her ulusun büyük bir kısmı olan işçi sınıfının sağlık ve fiziksel enerjilerini yenilemek ve aynı zamanda entelektüel gelişmesi, dostça temas, sosyal ve siyasi eylemini korumak için gereklidir" diyordu Marx.

Eylül 1866'da, Birinci Enternasyonal' in Cenevre Kongresinde, Karl Marx'ın önerisi üzerine, 8 saatlik işgünü talebi, bütün dünyada, işçi sınıflarının genel platformu oldu. "İş gününün yasal kısıtlanması ön şarttır olmaksızın daha ileri sosyal şartların yaratılması imkansızdır." deniyordu alınan kararda.

Böylece, işçilerin enternasyonal dayanışmasına somut bir içerik verilmişti.

1880'lerde, ABD'de, sanayi ve ulaşımın hızla gelişmesi, üretim ve sermayenin yoğunlaşması, şehirlerin hızla büyümesini de beraberinde getirmişti. İşçilerin sayısı giderek artarken, yaşam koşulları ise giderek kötüleşiyordu. Makineleşme kapitalistlerin, kadın, çocuk ve göçmen işçileri kol emekçileri olarak kullanmasına yol açmıştı. İşçilerin yaşam ve çalışma koşulları çok kötüydü ve gecekondu semtlerinde yaşıyorlardı. 8 saatlik işgünü uygulaması yoktu. Amerikan işçileri arasında ortalama yaş oranı yalnızca 30'du. İşgünü kısaltılması, işçiler için bir ölüm-kalım sorunu olmuştu.

ABD, diğer ülkelerde işitilmemiş keskin bir sınıf mücadelesinin alanı olmuştu. 1875'te, Pennsylvania kömür madenlerinde düzenlenen uzun grev, polis ve kömür şirketinin kiralık tacirleri tarafından bastırılmıştı. Grevin öncülerini katledilmişti. 1877'deki demiryolu işçilerinin grevi 50 işçinin ölümüne yol açmıştı. İşçiler tarafından düzenlenen birçok grev, gösteri ve boykotlar, polisle çatışma ile sonuçlanıyordu. 8 saatlik işgünü için mücadele kitlesel bir karaktere bürünmeye başlamıştı. 8 saatlik işgünü mücadelesi, başlangıçta gizli bir örgüt olarak ortaya çıkan ve daha sonra, ırk ayrımı gözetmeksizin, tüm kadın, erkek işçilere açık bir örgüt haline gelen *Emeğin Muhafızlarının Yüce Düzeni* örgütü tarafından desteklenmişti.

Sendikaların 1884'teki (iki yıl sonra Amerikan İşçi Federasyonu ismini almıştı) Kongresi 8 saatlik işgünü için mücadeleyi desteklemeye karar vermişti. Bu hedefe yönelik, 1 Mayıs 1886'da genel bir grev düzenleme kararı alınmıştı.

1 Mayıs tarihi yaklaştıkça, ABD'de işçi hareketi büyük bir yoğunluk kazanmıştı. Emeğin Muhafızları Yüce Düzeni örgütünün kampanya ile doğrudan ilişkisi olmamasına rağmen, 600 000 yeni üye kaydı ile, aktif kollarının üye sayısı hızla artmıştı. 1886'dan itibaren grevlerin daha da sıklaşması, işgününün 9-10, hatta 8 saate düşmesine yol açmıştı.

1 Mayıs, Cumartesi günü, 340-350 000 işçi büyük sanayi merkezleri olan New York, Şikago, Philadelphia, Milwaukee, Cincinnati, Louisville ve Baltimore'da greve gitti.

Büyük demiryolu kavşağı ve sanayi merkezi Şikago'daki

olaylar, işçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesinde önemli bir dönüm noktası oldu. 1 Mayıs'ta, yerel işyerlerinin üçte ikisi, dükkanlar kapatılmış ve demiryolu ulaşımı durmuştu. 40 000 işçi, gösteri için Michigan Sokağı'nda, 25 000 işçi de parkta yürüyüş için toplanmıştı.

İlk konuşmacı, gazeteci Albert Parson'du. Onun ardından, Samuel Fielden konuşmuştu. Tüm konuşmacılar işçilere taleplerini barışçıl bir şekilde, ama aktif olarak, 8 saatlik işgününün ülke çapında uygulanmasını sağlamak için mücadeleye çağırıyorlardı.

Ama kapitalistler, işçilerin barışçıl gösterisini hazmedememişlerdi. Polis ve 1500 asker "sükunet"i sağlamak için hazır bekliyordu.

3 Mayıs'ta Mc Cormick Tarım Makine Şirketi işçileri -ki, Şubat'ta grev yapmalarına karşılık, kapitalist işveren lokavt

uygulamaktaydı- şirketin kapısı önünde bir gösteri için toplanmışlardı. Kapitalist işveren polisi çağırmış ve polis göstericilere ateş açarak, 2 i'yi katletmiş ve 50 i'yi yaralamıştı.

4 Mayıs'ta, grevci önderler Haymarket Caddesi'nde bir protesto gösterisi çağrısı yaptı. Bu gösteriye 3,000 işçi katıldı. August Spies konuşmasında, Mc Cormick'i bir gün önce işçilerin Katledilmesinden sorumlu tuttu, lokavtı ve gösterinin düzeni bozmak için yapıldığını yayanları protesto etti. Daha sonra, Albert Parsons, konuşmasında, işçilerin haklı taleplerine sopa, silah ve bomba ile karşılık verenlerin her zaman lanetleneceğini söyledi. Samuel Fielden konuşmaya başladığında yağmur yağmaya başlamış ve işçiler yavaş yavaş meydanı terk etmeye başlamıştı.

Gece saat 10'na geliyordu. Kaptan Bonfield'in başını çektiği büyük bir polis birliği meydana girdi. İşçilere dağılmaları için çağrı yapmaya başladı. Konuşmacı Samuel Fielden, gösterinin barışçıl olduğunu söyleyerek, protesto etmeye başladığında, polisin durduğu yerde bir bomba patladı. Bir polis ölmüş ve birkaçı da yaralanmıştı. Polis işçilere ateş açtı ve bazılarını katletti ve yaraladı.

Haymarket Meydanı'ndaki olaylar, işçiler üzerinde zalim baskı ve zulüm uygulamak için bir fırsat oldu. Şikago işçi hareketinin tüm aktif üyeleri tutuklandı. İşçi örgütleri yasaklandı ve gazeteleri kapatıldı. 8 kişi "komplö düzenleme ve adam öldürme" suçundan tutuklandı. Patlama sırasında meydana sadece Samuel Fielden bulunmasına rağmen, August Spies, Micheal Schwab, Oscar Neebe, Adolph Fischer, George Engel ve Louis Lingg de tutuklandı. Polis, Albert Parsons'u tutuklamayı başaramamıştı, ama 21 Haziran'da mahkeme başladığında, kendi isteği ile gelerek, mahkeme

odasındaki yoldaşlarına katılmıştı.

Yargılama, 2 aydan fazla bir süre sonra sonuçlandı. Şahitler

hazırlanmış ve juri "suçluları" cezalandırmakla görevlendirilmişti. Polis bombayı fırlatan ajan-provokatörü bulmayı 'başaramamış' -eğer gerçekten aramışlarsa-. Yargıç, ahlaksızca, Parsons ve yoldaşlarını herhangi bir kanıt olmamasına rağmen, "diğerlerine ders olsun diye cezalandırılmalıydılar" açıklamasını yapıyordu.

Yargılanan işçi önderleri kararlı idiler ve yapılan suçlamaların

kendilerine karşı düzenlenen komplonun bir parçası olduğunu

açıkladılar. Parsons, Güneyli köle sahipleri ve Kuzeyli sanayicilerin kiralık işçi köleliğini sürdürmek

1 MAYIS ÜZERİNE

1 MAYIS ÜZERİNE

Vİ. LENİN

“İşçi yoldaşlar!

Bütün dünya işçilerinin büyük bayramı geliyor. İşçiler 1 Mayıs'ta, aydınlığa ve bilgiye kavuşmalarını, bütün baskılara, bütün zulümlere, bütün sömürüye karşı ve sosyalist bir toplum için mücadelede birleşme birliği oluşturmalarını kardeşçe bir kutlarlar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları besleyenler, çok az bir ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir zaman tadamayanlar, uygarlığımızın lüksü ve ihtişamı ortasında yük hayvanları gibi yaşayanlar, hepsi işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini uzatıyorlar.”

J.V. STALİN

“Yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçileri, bu günü, 1 Mayıs gününü her yıl kutlamayı daha geçen yüzyılda kararlaştırdılar. 1889'da bütün ülkelerin sosyalistlerinin Paris Kongresinde, işçilerin, tam da 1 Mayıs'ta, doğanın kış uykusundan uyandığı, ormanların ve dağların yeşille örtüldüğü, tarlaların ve çayırın çiçeklerle süslediği, güneşin daha güçlü ısıtmaya başladığı, havada yenilenmenin sevinci hissedildiği ve doğanın kendisini dansa verdiği bu gün, işçilerin dünyayı özgürlük ve sosyalizm temelinde değiştirmekle yükümlü olduğunu yüksek sesle ve açıkça dünyaya bildirdikleri gün olmuştur.

G. DİMİTROV

“Bu yıl bütün dünyadaki işçi sınıfı, uluslararası proleter dayanışma günü olan bir Mayıs'ın 50. Yıldönümüdür.

1889'da 1 Mayıs, bütün ülkelerin işçileri arasındaki kardeşçe dayanışmanın proleter güçlerin askeri yoklamasının, emeğin sermayeye karşı mücadelesinin günü olarak ilan edildi.

Çeşitli ülkelerde, işçi sınıfının küçük grupları bu günü kutlamaya başladılar. Bu işçilerin sayısı, her yeni yılda artıyor. İşçiler, uluslararası dayanışmalarını güçlendirirken grev yaptılar, sokaklara döküldüler, gösteriler düzenlediler.”

M. SUPHİ

“Bütün dünyadaki mazlum insanların bekledikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram! Çok kalmadı o insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız! Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarınızda çalkalanan deryalara, Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.”

BUGÜN DÜNYA İŞÇİ-SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ

1 MAYIS!

istediklerini ve gençliğinden beri düşmanı olduklarını açıklayan konuşmalar yaptı.

Suçlananların suçlu olduklarına dair herhangi bir kanıt gösterilememesine rağmen, mahkeme, işçi önderlerinden 7'sini idama ve Oscar Neebe'yi de 15 yıl hapis cezasına mahkum etti.

Şikago işçi önderlerinin zalim ve haksız yargılanmaları sadece ABD'de değil, diğer ülkelerde de protestolara yolaçtı. Mahkum edilen işçi önderlerini kurtarmak için uzun ve çetin bir mücadele başlatıldı. Ama, Yüksek Mahkeme kararından dönmedi. Fielden ve Schwab'ın idam cezası ömür boyu hapis cezasına dönüştürüldü. Louis Lingg, hapis hücresinde ölü olarak bulundu. Parsons, Spies, Engel ve Fischer ise idam edildiler.

“Şikago şehitleri”nin idam edilmesinden 6 yıl sonra, 1893'te, Illinois'in yeni valisi, idam edilenlerin suçsuz olduklarını ve affedildiklerini açıklamak zorunda kaldı.

Şikago şehitlerinin suçsuz oldukları daha açıklanmazdan önce, işçiler topladıkları para ile Şikago şehitleri anısına bir anıt yaptırıldılar. Anıtın üzerinde Spies'in son sözleri yazılıdır:

“BİR GÜN GELECEK, SESSİZLİĞİMİZ BUGÜN BOĞDUGUNUZ SESLERDEN DAHA GÜÇLÜ OLACAKTIR.”

Şikago şehitlerinin mahkemedeki savunmaları, kapitalist baskı ve zulmüne karşı mücadelelerini dile getirmektedir. Şikago şehitlerinin mücadeleleri ve düşünceleri, tüm dünya

işçilerinin sönmeyen kızıl meşalesidirler:

“Bu mahkemede konuşurken, ben bir sınıfın temsilcisi olarak, diğer sınıfların temsilcilerine karşı konuşmaktayım.

Bizleri asmakla, işçi sınıfı hareketini ortadan kaldıracakınız isyanıyorsanız -öyle bir hareket ki arkasından milyonlar yürüyor, ihtiyaç ve yoksulluk içinde kurtuluş ümit eden milyonlarca emekçi- eğer öyle düşünüyorsanız, ASIN BİZİ! O zaman, bir kıvılcımın üstüne varmış olursunuz, alevler orada, burada, arkanızda, önünüzde, her yerde fıskırır. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremezsiniz.” (August Spies)

“Hakları yalnız imtiyazlı sınıflara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim.” (George Engel)

“Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, sosyalist olduğumdan asılacağım, geçmişte öğretilmiş, söylemiş ve yazmış olduğum şeyler yüzünden asılacağım. Haymarket'e bomba attığımdan değil. Illionis halkı, kendisini gönüllü olarak yetkilerine sunmuş bir suçsuzun asılması karşısında susmayı göze alırsa, ben de savunduğum fikirler ve davam uğruna asılmayı göze alabilirim. (Albert Parsons)

“Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak, sosyalist olmam sebebiyle öleceksem bir sözüm yok. (Adolph Fischer)

ENTERNASYONAL SOSYALİST İŞÇİLERİ PARİS

KONGRESİ'NDE ALINAN KARAR (1889)

Enternasyonal Sosyalist İşçiler Kongresi, 14 Temmuz 1889'da Paris'te başladı. 18 Avrupa ülkesinden, ABD ve Arjantin'den gelen 400 delege Kongre'ye katıldı.

Wilhelm Liebknecht, Kongre'nin, Marx tarafından kurulan Enternasyonal İşçi Birliği'nin bir devamı olması üzerinde durdu. Kongre esas olarak enternasyonal işçi ve korunma yasaları sorunlarını ele aldı. Kongre, çeşitli ülkelerde işçilerin yürüttüğü grev mücadeleleri içinde öne sürdüğü talepleri genelleştirdi ve karara bağladı.

8 saatlik işgünü, Kongre'de birincil sorun olarak ele alındı.

Kongre, ayrıca, çocuk emeğinin yasaklanması, çocuk emeğinin kısıtlanması, kadınların çalışmasını artırma, gece vardiyası ve zararlı işler, cinsiyet, milliyet ayrımı yapmadan eşit işe eşit ücret, haftada bir gün tatil sorunlarını ele aldı.

Kongre sonunda, alınan kararları desteklemek için işçilerin kitlesel bir gösterisini düzenleme kararı aldı. Bu anlamda, 1 Mayıs gösterisi ve 1886'da Şikago'daki grev, 1 Mayıs'ın her yıl kutlanması yolunu açtı.

Kongre, 20 Temmuz 1889'da, 1 Mayıs 1890'da enternasyonal işçi gösterileri düzenleme ve iş durdurması kararı aldı.

1891'de, II. Enternasyonal'in 2. Kongresi 1890 1 Mayıs kutlamalarını değerlendirdi ve 1 Mayıs'ın her yıl birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanmasına karar verdi.

EMEĞİN BAYRAMI 1 MAYIS

Uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs dünya ve Kıbrıs'ın işçi ve emekçilerine kutlu olsun.

1 Mayıs 1886'da Amerika'nın Şikago şehrinde 400 bin işçi 8 saatlik iş günü için greve gitti. İşçiler patronların vahşice saldırılarına uğradılar. Kapitalist patronlar işçi liderlerini tutuklatarak idam ettirdiler. Emegin bu haklı mücadelesi dünya emekçi halkları tarafından desteklendi. Ve 1 Mayıs dünya emekçilerinin BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA günü olarak kutlanmaya başlandı.

1889 yılında 2. Enternasyonal'in birinci kongresinde "8 saatlik iş günü" ele alınarak verilen kararda uluslararası bir gösteri düzenlenecek bütün şehirlerde işçiler hükümetten iş günü süresinin kanunlarla indirilmesini isteyeceklerdi. Kongre kararı 1889 yılında yürürlüğe girdi. Bu mücadele yalnızca iş saatlerinin kısaltılması ve ekonomik istemlerce sınırlı kalmadı. 1 Mayıs kapitalizmin sömürü ve vahşetine karşı aynı amaç için işçi sınıfının kurtuluşunun, kapitalizmin yok oluşu için aynı inanç ve bilinçle eğitildiği bir süreci de içine aldı.

1886'dan bu yana kutlanan 1 Mayıs'larda dünyanın çeşitli yerlerinde kapitalistler çok kan akıttılar ve akıtmaya da devam etmektedirler. İşçilerin birlikteliğinin önüne geçebilmek için 1 Mayıs'a başka anlamlar yüklemeye çalıştılar. 1925 yılında işçi sınıfının bu gününden korkan egemen sınıflar Türkiye'de "Tahrir-i Sükun" kanunu ile bu mücadeleyi durdurup 1 Mayıs'ı bahar bayramı ilan ettiler.

Emperyalizm, yıllardır geliştirip beslediği ve dünya halklarına dayattığı ırkçılık, milliyetçilik ve şövenizmle dünyayı bir kan gölüne çevirmiştir. Dünyada ve ülkemizde şövenizmin ve ırkçılığın başını alıp gittiği bu dönemde emperyalizm ve iş birlikçileri dünya halklarını ve emekçi yığınları birbirine kırdırarak sömürü çarkını bizlere dayatmaktadır. Bu saldırılar ülkemizde de "Türkiye'li işçi, yabancı işçi", yerli işçi ayrımıyla körüklenmektedir. Emperyalistlerin oyununa gelmemek için sınıf kardeşlerimizle aramıza set çekenlere karşı duralım.

Uluslararası sermayenin işçi sınıfına dayattığı sömürü, sendikasılaştırma, işten çıkarmalar, esnek çalışma, özelleştirmeye ve kültür emperyalizmine karşı çıkıp emegimizi ve kültürümüzü sahiplenelim.

T.C. Egemenlerinin ve onların yerli iş birlikçilerinin uyguladıkları sinsi politikalara, çözüm diyerek ilhakin uluslararası alanda yasal hale getirilmesine karşı çıkalım.

Emperyalistlerin dünyayı ve insanlığı yok olmaya sürükleyişine engel olabilecek tek güç işçi sınıfıdır.

Emegin yanında yer alarak, işçi sınıfının mücadelesini yükseltelim.

Daha güçlü 1 Mayıs'lar için yılın her gününde mücadele edelim.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ

*Ben Kıbrıs'ım
yeşilin, zeytinin, başakların anası
denizim ak
güneşim sıcak.
Sen, yabancı el
alabilirmisin
başağımın altın rengini
avuçlarına? Alamazsın.*

*Ben Kıbrıs'ım
uğruma can verir
oğullarım, kızlarım.
Sen, teklifsiz giren yabancı
uğruma ölebilirmisin? Ölmezsin.
Sen, rengimi
soldurmak için gelmişsin.
Ben başak başak fışkıran tenim
zulme karşı adanan canım
senin karşında dim dik
rengimi soldurmana izin vermeyeceğim.
Ben Kıbrıs'ım.*

DAYANIŞMASI

KAHROLSUN EMPERYALİZM.
KÜLTÜREL YOZLAŞMAYA İZİN
VERMEYECEĞİZ.
ÜRETEN BİZ YÖNETEN DE BİZ
OLACAĞIZ.

EKİM

KÜLTÜR-SANAT-ÜRETİM
MERKEZİ

1 Mayıs, 1 Mayıs ilk dileğimiz
Yaşatacak seni tunç bileğimiz !
Kara kış günleri yansın kül
olsun
Kırmızı çiçekli bahar uyansın,
Birleşin,
Gelin,
Yerden yükselin!
Birliksiz işçi, işçi değildir.

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

İKİ PERDELİK TİYATRO

Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan seçim komedisi iki perdelik bir tiyatro olarak sahneye kondu. Bu tiyatrodaki hemen herkes kendine verilen görevi layıkıyla oynadı. Kimisi başroldeydi. Kimisi sıradan bir rolde. Kimileri de sadece figürandı.

Bu tiyatro sahnelenirken **Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek** kendi bakışını ve seçim değerlendirmesini ortaya koyarak biçilen rolün dışına çıkmıştır. Yine bu rolü reddeden **Arif Hoca "Ben Denктаş'ın rolüne talip değilim. Ben Kıbrıs Türk Halkı'nın bağımsızlık ve demokrasi kavgasına talibim"** diyerek bu rolü reddetmiştir.

Neydi bu tiyatrodaki iki perde? Birinci perde "bitmeyen davayı en iyi savunacağını" ilan eden Denктаş. "Ucunda ölüm bile olsa yine adayım" diyen Eroğlu. "Ülkede barış, federasyon, AB" diyerek ikinci tura kalacağını söyleyen Mehmedali Talat. "Çözümünden sonra AB, ve Anavatan'ın çıkarları" diyen Akıncı. Sonuçta birinci perde oynandı. TC'nin resmi, gayri resmi güçleri (siyasiler, basın, parababaları, sivilsavunma v.s.) Denктаş'tan yana açık tavır koydu. Denктаş geçerli oyların %42 ile birinci perdenin galibi olarak öne çıktı. Mehmedali Talat ve Akıncı rollerini "layıkıyla" yaparak sahneden indiler. Eroğlu ikinci perde için yeni uğraşlar içindeyken Denктаş'tan yoğun salvolar gelmeye başladı. "Sol" ise bu kez şakşakçı-izleyici göreviyle kimi-ne için destekleyip destekleyemeyeceğini tartıştı.

Tüm bu hengame sürerken ikinci perde aralandı ve sahne spotları yandı. "Roller buraya kadar" dendi. Eroğlu çekildi. Sahne Denктаş'a kaldı. TC 100 milyon dolarlık krediyi onayladı. Basında Eroğlu'nun demeçleri peşpeşe patladı. "Beni seçim sürecinde 42 MIT ajanı takip etti. Telefonlarım dinlendi". Bazı ahmaklar hala Eroğlu'ndan şu açıklamayı bekledi. "TC bastırdı ve ben de çekilmek zorunda kaldım"

Ülkenin 15 günlüğüne "demokratikleştiğini" ve Denктаş'la Eroğlu'nun da "barışçı" olduğunu sanan zavallılar resmi geç de olsa gördüler umarım.

İşin özü, kurulu düzen içinde rol üstlenenlerin hızla eridiği ortaya çıktı. Denктаş ise toplam oyun % 33'ünü alarak yeniden saraya Türkiye tarafından tayinle atandı. İki perdelik tiyatrodaki rol kabul etmeyenlerin tavrı tutarlı ve onurlu bir tavır olarak tarihe geçti.

Bu tavır yeni bir ortak açılımın ve mücadelenin maddi zemini olarak iyi bir tutkal olmalıdır.

AMERİKAN-FRANSIZ CASUSLUK KAVGASI

Bir ay kadar önce Türkiye'de ECHOLON konusu gündemdeydi.

Türkiye'ye gelmeden önce ama, Amerikalılar ile Fransızlar arası casusluk kavgasına bir bakalım.

Fransızlar Amerikalıların İngiliz dalkavuklarıyla birlikte kendilerini ve Alman-Japon ve diğer ülkelerin şirketlerini, böylece ticari-teknik bilgiler edindiklerini, bunları da amerikan şirketlerine verdiklerini söylediler. Fransızlar bu işe çok kızmışlar ve bu arada kendi elektronik kulaklarını kurmayı da ihmal etmemişler. ECHOLON Amerikan-İngiliz ortak elektronik kulak sisteminin adı. Dünyadaki tüm telefon, faks, elektronik mektup vb. dinliyorlar bu kulak üzerinden. Buna karşı Fransızlar kendi şirketlerine uydu kullanarak görüşme yaptığınızda gizli bilgileri vermeyiniz diye direktif vermiş. Amerikalılar da bu işin içinden çıkamadıkları, yani yok yahu biz sizi dinlemiyoruz, biz insan haklarına saygılı adamlarız filan diyemediklerinden dolayı, çareyi Fransızlara (ve Alman ve Japonlara vd.), yahu siz de çok rüşvetçi adamlarsınız yani. Sizi dinlemezsek bizim şirketler sizin bu rüşvetiniz yüzünden iş yapamaz hale gelecek deyip işin içinden çıkmaya çalışıyorlar.

Rüşvet dediler de aklımıza geldi. Türkiye-Kıbrıs'taki bazı Avrupa hayranı, entelektüel ve de solcu bozuntuları Avrupalıların ne kadar dürüst, demokratik ve açık iş yaptıkları üzerine ahkam keserlerdi ve keserler. Biz onlara her zaman rüşvetin dik alasının bunlarda ve tüm büyük güçlerde olduğunu söyledik. Biliriz bize inanmaz bu tipler. Avrupalılara ve Amerikalılara, daha doğrusu onların burjuvalarına ise taparlar. Alın size Amerikan ağzından bilgi. Alın size Kohl'un ağzından bilgi. Avrupalı burjuvalar rüşvetçidir. Bizim satılmışları nasıl satın aldıklarını sanıyorsunuz siz? İyi ama onlar Amerika ile baş edemezler. Ne zorlamada, zorbalıkta, ne de rüşvette. Avrupa'da ve Amerika'da dürüstlük arıyanlar işçilere gitmek zorundalar.

Casusluğa geri dönersek. Amerikalıların CIA'sı Fransız hava yollarının birinci mevki koltuklarının kafa dayanan yerlerinde dinleme cihazları olduğunu ilan etmiş vaziyette. Fransız hava yollarıyla seyahat eden iş sahipleri osursa Fransızlar duyuyormuş. Dahası da varmış. 'Onun arabası var güzel mi güzel' misali, Fransız kızları hostes olarak çalışırken bu iş adamlarıyla yakın ilişki kurup onlardan daha da detaylı bilgi koparıyorlarmış. Yatakda demeye getiriyor CIA.

Demirel'in bir lafı vardır: iti ite vurdurmak diye. Solcuları ite vurdurmak demek istiyor ya, her neyse. Bu ajan çatışması bize bunu hatırlattı. Tamı tamına it dalaşması diye her halde buna denir. Değil mi Süleyman Demirel? Bu sıralarda komünistler iyice yenilmiş durumda oldukları için casusluk şirketleri iş alanında daha aktif olmaya başlamış. Birbirlerini yiyorlarmış. Güzel. Allah kolaylık versin. Bizim nasılsa Fransız hava yollarında birinci mevki seyahat edecek halimiz yoktur. Güzelim Fransız hosteslerinin beş parasız komünistlerle harcayacak vakti de yoktur. Hem ne de olsa işlerine bağlı kızlarmış onlar baksanıza. Yani

komünistler Fransız Hava Yolları'nda rahatlıkla seyahat edebilir. Ve dahası rahat rahat osurabilirler de. Duyan olmaz. Duyan duymayana söylesin bari...

Türkiye'deki ECHOLO'a gelince. Fransızlar İngilizlere Amerikan dalkavuşu diyor. İyi ama İngilizler bu işten iyi bir pay alırlar. Fransızlar bizim Türklere ne diyor acaba? İngilizler dalkavuksa Türkler neyin nesi olur. Doğru dürüst bir pay bile aldıkları yok bu işten.

Mustafa Kemal Paşa kendi dönemindeki İtalyan Faşistlerinin başı Musollini ile dalga geçmişti. "Ulan ne kadar da hava basıyor bu keriz diyerekten. Atıp tutuyor sonra da gidip İtalyan kralının elini öpüp ondan şunu bunu yapmak için izin istiyor. Ondan sonra da hava basıyor. Bakın bana. Ben kral eli öpüyormuyum? Bastım kışına tekme, gitti gideceği yere-İngiltereye" diyor ve kahkahayı basıyormuş.

Bugün bizim tipleri görsen ne yapardı acaba. En milliyetçisi MHP'sinden, en dincisi FP'sinden, en laiki ordu-DSP-DYP-ANAP vd., geçtim bir kralın elini öpüp izin almaktan, IMF'nin 5. dereceden bir memuru önünde secdeye geliyor, onun elini öpüyor ve ancak ondan izin alarak iş yapabiliyorlar.

Ondan sonra da utanmadan sıkılmadan ECHOLON'u savunuyorlar.

Ondan sonra da vatan - millet - sakarya edebiyatı yapıyorlar. Nankörlük edebiyatı yapıyorlar.

Behey Fransızlar. İngilizler Amerikan dalkavuşu ise bizimkiler neyin nesi oluyor? Bu arada size dalkavukluk yaparlarsa sizin açınızdan problem olur mu acaba?

NANKÖR KÖPEK

**Amerika'da İngiltere'de
Joni nankör olmazsa
Yunanistan Kıbrıs'ta
Kostas nankör olmazsa
Türkiye'de Kıbrıs'ta
Mehmet, sen nankör olmazsan
Nasıl kurtulur bu vatan
Türk ve Yunan
Satılmışlardan?
İngiliz Amerikan silahından
Ezadan cefadan katliamdan
Bölük pörçük ve aciz
Mandarada yaşamaktan**

**O köpek ki nankördür
kendini besleyen eli ısırır**

**Kim besler bunları
işçisi köylüsü
toprağı çölü
vatan
sattıkları vatan ve vatandaşım.**

SEÇİMLER VE BAZI SONUÇLAR

(14. sayfadan devam)

konuşturdu. İyi ama o enternasyonal arenada Kıbrıs Cumhuriyeti, yani Güney Kıbrıs yönetimi tek tanınan yönetim ve yine enternasyonal arenada Kıbrıs'ın kuzeyi işgal altında olarak varsayılıyor. Ülke içinde anavatana laf atmaya yasak koyacaksın ondan sonra da enternasyonal arenada anavatana laf atanlarla elin mahkum oturacaksın anlamaya çalışacaksın. İçerde yasak, dışarda kucak. Birleşmiş Milletler anavatanıma laf atıyor, Avrupa Birliği anavatanıma laf atıyor, Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti anavatanıma laf atıyor halbuki benim memleketimde anavatana laf atmak yasaktır ben sizinle görüşmeye filan katılmam dersin olur bu iş. Yoksa olmaz. Ne sanıyorsun sen Kıbrıslıları vede Kıbrıs Türkünü? Sadece senin taraftarların mı var Kıbrıs dışında? Yasaklarsan yasakla. Ama sadece Kuzey Kıbrıs'ta değil, tüm dünyada yasakla. Görüşeceğin adamlara da yasakla. Yoksa tutmaz o yasak. Rezil olursunuz ele güne karşı. Yazık edersiniz KKTC'nin şerefine. Bu kadar da bariz çelişmeli siyaset olmaz ki. Ayıp diye bir şey var.

Sonra bu devir İnternet devri. R. Denktaş birazıcık ihtiyar bir siyasetçi İnternet'in ne demek olduğunu pek kavrayamadı galiba. Sen yasak koyarsın, inadına ve daha da fazlasıyla İnternet üzerinden anavatana laf atan çıkar ortaya. Türkiye'nin vatanın bölünmezliğine laf atan web sayfalarına yasak koymasın, Çin'in yasaklar koymasına filan kanmayınız siz. Ordan girmezse burdan girer ama girer. Kimse önleyemez bu işi. ABD bile. Ayağa düşürmeyin siz kendinizi. Legal Yasak devri kapandı. Yasadışı yasak devri almış başını gidiyor. Demokrasiye sınır koyarak hallolmaz bu iş. **'Hizbu TMT'** gerekli, **Memet Açar** gerekli. **Abdullah Çatlı** gerekli. Allah kolaylık versin efendim.

7. Dolayısıyla, bu seçimler sonrası dönemde en önemli gelişme 23 Mayıs'taki görüşmelerle ilgili gelişmeler olmayacaktır. En önemli gelişme R. Denktaş'ın demokrasiye sınır getirme çabaları etrafında yoğunlaşacaktır. Bu çabaların yasal çerçevede kısıtlı olarak sürüp sürmeyeceği konusunda olacaktır. Demirel'in bahsini ettiği devlet gerekirse yasa dışına çıkar felsefesinin R. Denktaş tarafından Kıbrıs'a yeniden getirilip getirilmeyeceği konusunda olacaktır.

Bu konuda bizim tavrımız açıktır. Biz demokrasi diyoruz. İyisiyle kötüsüyle demokrasi, iyisiyle kötüsüyle yasal bir çerçeve. Demokrasiye sınır getirmek, yasal çerçevenin dışına çıkmak. Bunlar bizim karar vereceğimiz konular değildir. Bunlara Cumhur başkanı olarak R. Denktaş, Başbakan olarak D. Eroğlu karar verecektir. İşleri zor. Dedik ya, Allah kolaylık versin.

Tabii ki; bu yöndeki gelişmelere TKP, CTP, YBH ve Ş. Levent ve T. Aşaroğlu da karar verecektir. Demokrasiye sınır getirilmesine karşı nasıl tavır takınacaklarını bilmek isteriz. Hele hele yasadışı faaliyetler örgütlenmesi yönünde çabalar görüldüğünde ne yapacaklarını bilmek isteriz. Seçimler sırasında TKP ve CTP'nin tavırları bize bu yönde hiç de iyimser olma imkanı tanımıyor. 23 Mayıs'taki görüşmelere halel gelmesin diye seçimlere hile karıştığını iddia etmelerine rağmen gürlüğü çıkarmama kararı alanlar demokrasiye sınırlar geldiğinde veya başka türlü işler geliştiğinde sessiz kalacaklardır gibi geliyor bize. Demokrasiye sınır getirme ve yasadışı faaliyetlerin esas olarak YBH ve iki bağımsız adayı, sendikal ve diğer muhalifleri hedef alması şartlarında TKP ve CTP'nin kenarda durması ihtimali büyüktür.

Herkes ve her parti kendine uygun düşeni yapacaktır. Yoğurttan dönenin kaşığı kırılır.

8. Seçim döneminde YBH ve Arif Hoca ve Ş. Levent ve T. Aşaroğlu başarılı bir sınav verdiler. Hepsini de kutlarız. Ve ümit ederiz ki, bizce bu başarıyı gölgeliyen noktalara değineceğimiz için bize bozuk çalmazlar. Biz siyasette iyi dostun açık konuşan ve yanlışları saklamayan kişiler olduğu olgusundan hareket edenleriz. Yanıldığımız noktarda da o arkadaşlar bizi düzeltsinler. Yani, yani bıkkınlık geldi bize hep doğru olmaktan. Biraz da biz yanlış olalım da yoldaşlar da bize yanlışlığımızı gösterebilirler ama değil mi?

Birincisi AB olayıdır. Bu konudaki görüşümüz biliniyor. Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti AB'yi Denktaş'a karşı kullanmak istediğinden Denktaş AB'ye karşı çıkardı. O karşı

çıkıyor diye bizim desteklememiz gerekmez. Ayrıca bu günlerde AB ile Denktaş'ın arası gayet iyi. O zaman hala AB deme nedeniniz nedir? Niye illa AB çatısı altında bir çözümde diretiyorsunuz?

AB emperyalist bir kuruluş ama Avrupa'da emperyalist olmayan güçler de var. İşçiler var. Onlar zayıf diye AB göklere çıkartılırsa onların zayıflığının devamına katkı yapılmış olur. Kendi mezarını kazmak diye de işte buna derler. Avrupa'da kendi müttefiklerimizi güçlendirelim, düşmanlarımızı değil. Kıbrıs'a (yardıma) kendi müttefiklerimizi çağıralım, düşmanlarımızı değil. Bu, AB'de çalışma yapmayalım demek değildir. Kim kimi kullanacak? Kullanalım, kullanılmayalım. **AB'nin emperyalist bir ittifak, halkların ve küçük ulus ve ülkelerin düşmanı bir emperyalist ittifak olduğunun teşhirinden vaz geçtiğimizde otomatikman kullanılanlardan oluruz.**

İkincisi, Birleşik Cephe olayıdır. Malumunuz olduğu üzere biz uzun bir dönemdir Birleşik Cephe siyasetinin savunuculuğunu yapmaktayız. Solda birliğin, ileri sürdüğümüz Birleşik Cephe Programı çerçevesinde oluşması gerektiği görüşündeyiz. Eğer biz doğru isek sizlerin, bilhassa da S. Levent ve T. Aşaroğlu'nun siyasetleri Birleşik Cephe propagandasının bu seçimlerde yapılmasına faydalı, katkı verici değil önleyici olmuşlardır. Bizim programımızın Avrupa gazetesinde basılması büyük bir katkıdır. Gel gelelim bu programa uygun çalışmak yanı sıra bizim düzeltilmemizi gerektirmiyormu? Hele hele bizim solda birlik taleplerimizin herkes tarafından lafta da olsa kabul görüldüğü hissini verildiği bu günlerde, solda ortak bir program ve taktik ilkelerinin belirlenmesi bir gereklilik değildir? Seçimler gibi yoğun bir propaganda/ajitasyon dönemine girildiğinde ortaklık lafı edileceğine, biraz da ortak program nasıl olmalı, bu program hangi güçler ve nasıl örgütlenerek hayata geçirebiliriz vb. sorular sorulup cevaplanması gerekmez mi? Solda bir tek aday deyip bu sorulara cevap aranacağına o büyük taktik dehalarla Dentaş'ı, Eroğlu'nu Cumhurbaşkanı yaparak devirme planları yapılırsa Eroğlu çekildiğinde böylece işte şapa oturur. Bir de şimdi Denktaş'ın, rakibini bozguna uğratmışken, solun üstüne üstüne gitmeye karar verdiğini düşünüyoruz. Onun saldırılarını nasıl göğüslemeyi, hangi güçlere dayanarak göğüslemeyi planlıyorsunuz? Gerçek gücünüz ne? Kimleri ne amaçlar etrafında örgütlediniz? Kimleri demokrasiye karşı çok yönlü bir saldırı karşısında harekete geçirebileceksiniz? Birleşik Cephe'nin örgütlenmesini hafife almayınız. Hepimize tuzluya patlar.

Üçüncüsü, halkımıza bu düzen çerçevesinde pek çok sorunlarının kolayca çözülebileceği fikrini aşıladınız. Birleşik Cephe fikrine karşı attığınız en bariz adımlar da bunlardır. Ve bunlar tam bir palavradan ibarettir. Çünkü sizin önerileriniz pratikte yaşam bulması için AB'nin ve Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetinin barışçıl bir Kıbrıs yaratması ve Kuzey'e yüklü bir para aktarması gereklidir. İyi ama bunun garantisi nerededir? Doğu Avrupa ülkeleri ve Rusya ABD ve AB'ye kandılar. Para akacak ve her şey hallolacaktı. İyi ama emperyalistler aptal mı? Eline geçirdikleri adamın suyunu çıkartır onlar. Türkiye bile ne yaptı ve yapıyor? Kıbrıs'ın kuzeyi tabii ki şunun şurasında 200 000 kişilik nüfusuyla relatif olarak az bir para aktarımıyla bolluğa kavuşturulabilecek bir ülkedir. Emperyalistler yapmak isterlerse yaparlar da. İsrail'e bakın. Yaptılar. Yapabilirler. Ama niye yapsınlar? Boyun borçları mı var size? Çok mu severler Kıbrıslıları? Yoksa onlara verebileceğiniz bir şey mi var? Sizden para ile almak istedikleri bir şeyiniz yoksa sizin için onlar bu parayı dökmeyiz. Gerçekçi olun arkadaşlar. Birleşik Cephe hükümeti kurulmamış hiç bir şey hallolmaz. Birleşik Cephe hükümetini kurmak büyük çaba ister. Birleşik Cephe hükümeti sonrası Kıbrıs'ın sorunlarını halletmek daha da büyük çaba ister. İşin kolayına kaçanlar bu işin çözümünü imkansız kılacaklar. Başka bir şey de yapmıyacaklar.

İyi çalışmalar diliyoruz hepinize.

Her şey Birleşik Cephe Hükümeti için.

ANKA KUŞU
A. Savaş

SEÇİMLER VE SAHTEKARLAR

15 Nisan'da I. turu gerçekleştirilen ve 22 Nisan'da II. turu, Eroğlu'nun 'havlu atması' ile gereksiz sayılan başkanlık seçimleri uzun bir süre daha konuşulacağı benziyor.

Bu süreçten çıkarılacak oldukça önemli sonuçlar var.

Bir kısım değerlendirmeler yapıldı ve yapılmaya devam ediyor...

Bizce en önemli iki sonuç şunlardır:

Birincisi, 1974'ten bu yana, ülkemiz üzerinde oynanan oyunların sömürgeci politikalar ve niyetlerin bir sonucu olduğu, bu politikalar etkisizleştirilmeden ve yaratılan sosyo-ekonomik sömürge yapı ortadan kaldırılmadan, ülkede demokrasiden, bağımsızlıktan bahsetmenin, halkı bilerek aldatmak değilse, büyük bir körlük belirtisi olacağı yaklaşımdır.

Dolayısıyla, yapılanları Denktaş-Eroğlu çemberine hapsetme uğraşlarına alternatif politikaların ortaya konması, sorunlarımızın temelinde halkımıza dayatılan bu sömürge düzeninin olduğu gerçeğinin, seçim atmosferinde ilk kez, dillendirilmiş olması Kıbrıs'ın kurtuluş mücadelesinde çok önemli dönüm noktası oluşturduğu inancındayız.

Bu politikanın ortaya konmasında değerli hocamız Arif Hasan Tahsin'in payı büyüktür.

Gerek bu güne dek, gerekse seçim kampanyası süresinde sergilediği halktan, emekten ve gerçek barıştan yana olma tavrı sayesinde, Kıbrıs emek mücadele tarihinde şeref ve minnetle anılma hakkını kazanmıştır.

İkincisi, -ki bu sonuç ve mimarlarının hiç de Arif Hoca gibi şerefle anılacaklarını sanmıyoruz-yıllarca, ülkemiz devrimci hareketinin büyük bedeller ödeyerek, halkımızın çile çeke çeke kavradığı bir gerçeği bulandırma, sulandırma ve ters yüz etme çabalarıydı.

Ters yüz edilmeye uğraşılan gerçek şuydu: anavatancı, şükrancı büyük burjuvaların temsilcisi UBP ve onun lideri Eroğlu'nu halk saflarında, adalet yanlısı, demokrat ve barışçı gösterme çabaları...

UBP ve Eroğlu aslında halka karşı adaletsiz, sadece savunduğu kesimler için demokratik, emeğe ve gerçek barışa düşman bir siyaset ve uygulama içindedir.

Bu gerçeği gizlemeye çalışmak sömürgecilerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Sol bu oyuna gelmemelidir.

SEÇİMLER VE BAZI SONUÇLAR

1. Rauf Denktaş seçmenlerin %33'ünün oylarıyla Cumhurbaşkanı olmuştur

Bundan, bugünkü bunjuva demokrasisiyle ilgili ilginç bir sonuç ortaya çıkar: *Seçmenlerin çoğunluğu kişiye veya partiye destek olmadığı halde o kişi veya parti demokrasi adına ülkeyi yönetme hakkını elde edebilmektedir.* Bu da demokrasinin, yani halkın yönetiminin tüm ruhuna ters düşmektedir.

Tabii ki, R. Denktaş bu sonuca karşıt olarak mesela İngiltere örneğini verebilir. İngiltere parlamenter demokrasinin anavatanı olarak bilinir. İngiltere'yi 20 yıl boyunca demokrasi adına yöneten ve okul çocuklarının bedava süt içmelerine son verdiği için 'süt hırsızı' olarak bilinen Margeret Thatcher ve onun tüm Muhafazakar Parti hükümetleri de %30 oy ile iktidar olmuşlardır. Ve dahası, hiçbir dönemde oylarını kullanan seçmenlerin bile %50'sinin oylarını alamamışlardır.

Böylesi seçimlerle iktidara gelenler sistem onlara imkan tanıdığı için siyasi iktidarı ele geçirmekte ve halkın çoğunluğunun zararına olan siyasetlerini uygulamaya koyabilmektedirler. R. Denktaş da aynı şekilde siyasi iktidar sahibi olmuştur ve bu gücü halkın çoğunluğunun zararına olarak kullanacaktır.

Biz burada, Kuzey Kıbrıs özelinde ortaya çıkan seçmen sayısı ile ilgili sahtekarlığa değinmedik bile. **Hangi memlekette görülmüş yerli nüfus azalırken seçmen sayısının sürekli ve akıl almaz bir büyüklükte artıp durması?** R. Denktaş'ın memleketinde olur ancak böyle şeyler.

2. Son dönemde anayasanın değiştirilmesi ile ilgili epey öneriler sunuldu. Bu önerilerden hiçbirisi Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci aşamasında iki adaydan birisi çekilirse ne olacak sorusuna değinmiyor. D. Eroğlu çekildi, R. Denktaş otomatikman Cumhurbaşkanı oldu. Seçilmiş sayıldı. Tüm bu seçimler saçmalaktır anladık da, saçmalığın bu kadarı da olmaz. Adaylardan biri çekilirse en çok oyu alan

diğer aday, o da çekilirse ondan sonraki aday... taa ki; aday kalmayana kadar çekilenin yerini almalıdır. Tüm ikinci adaylar çekilirse de seçimler yenilenmelidir.

Anayasa değişikliği önermekte olan tüm partilere duyurulur.

3. D. Eroğlu neden çekildi?

Kendi demesine göre telefonu dinleniyormuş! Bir tek telefonu dinleniyorsa şanslı adammış vesselam. Bizim bildiğimiz kadarıyla millet birbirinin arabasını ve elinden gelirse yatak odasını bile dinliyor. Bir tek telefonu dinlenmişse hakikaten şanslı adammış. Acımışlar kendisine. Bu arada R. Denktaş da cep telefonlarının dinlendiğinden dem vuruyordu. Yukarıdaki laflar aynen

edilen lafları, hele hele seçilip de Cumhurbaşkanı olma ihtimali varsa.

Tehdit dedin mi, eski CTP'li Cumhurbaşkanı adaylarına yapılan tehdite derim ben: 'Çekilmezsen köşkten cesedin çıkar' türü tehditlere. D. Eroğlu kızının evinin sarıldığından filan da bahsetti. Çekilmezsen sana ve ailene şunu bunu yaparız dendi mi, bunu bilmek imkansız. İyi ama UBP gençlik kollarından tutunuz polise kadar etkinlik sahibi ve bir iki gün sonra da Cumhurbaşkanı olacak bir adamın böylesi kuru gürlüğe rağbet etmesi biraz zordur. D. Eroğlu'na yapana D. Eroğlu da yapar. O yapmasa UBP yapar. D. Eroğlu da kızının evinin kuşatılmasıyla bağıntılı olarak 'iyiki birileri

koymuş olmalarıdır. Buna anavatana karşı nankörce laflar edilmesi olgusu da dahildir. Mevcut demokrasi şamatası bu imkanı yarattı ve bu imkanı kullanacak nankörler türedi. Dolayısıyla da demokrasiye sınır getirilmesi, bu sınır getirmeler de işe yaramaz ise R. Denktaş'ın eskiden kullandığı iddia edilen yöntemlerin bu nankörlere karşı tekrar gündeme getirilmesi gerekebilecektir. Bu işleri de en iyi yapacak kişi R. Denktaş ve onunla bağıntı sürdüren esti TMT elemanlarıdır.

İşte D. Eroğlu geri çekildi ise ülke içi siyaseti açısından esas neden bundan ibarettir. Ülkenin dış siyaseti açısından da biraz gerçekçi olmalı. Yunanistan ve Güney

Seçmenlerin çoğunluğu kişiye veya partiye destek olmadığı halde çok kişi veya parti demokrasi adına ülkeyi yönetme hakkını elde edebilmektedir. Bu da demokrasinin, yani halkın

Hangi memlekette görülmüş yerli nüfus azalırken seçmen sayısının sürekli ve akıl almaz bir büyüklükte artıp durması?

onun için de geçerlidir. Bu iki aday sadece birbirlerini dinlemediler, başkaları bunların ikisini de, ve dedik ya belki de yatak odaları da dahil dinlemektedir.

Siyasetin o yükseklerine çıkan adam bunları bilmezse oralardan hızla aşağıya inseyi eder. Yoksa "Stalin gibi" "paronoyak" olur adam ha.... Hay Allah! Az kalsın unuttuyorduk. Bireylerin telefonlarını dinlemek, onların e-maillerini okumak, mektuplarını açıp okumak vb. hep insan haklarına ters şeylerdi değil mi?

Bu dinleme konusu 'D. Eroğlu tehdit edildi de onun için mi çekildi acaba' ile birleştirildiğinde şöyle bir senaryo oluşuyor: Bu dinlemeler üzerinden, ve D. Eroğlu yeni yetme, dinlendiğini bilmeyen bir taze siyasetçi olduğundan telefonu üzerinden fazla ipucu veren laflar etti, R. Denktaş da bu edindiği bilgiler sayesinde onu tehdit etti. Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz. İyi ama minareyi çalan kılıfını uydurur diye bir ata sözü vardır. Kim takar kanunlara rağmen dinlenen telefonlarda

UBP gençlik kollarını çağırılmamış yoksa kötü sonuçlar ortaya çıkardı' derken bunu ima etmekteydi.

Ne dinlenmeler, ne de ister dinlenme üzerinden olsun isterse doğrudan tehditler D. Eroğlu'nun geri çekilmesi için neden değildirler. Siyasette bireylere gelen tehditleri neden gösterenler olsa olsa CTP üst kademesinden olurlar.

Sen bana yaparsan ben de sana yaparım. Bunun adına da savaş derler. Bak işte bu iki çete arasında bir savaş ihtimali, böylesi bir gelişmeye bazılarının yasak koyması. İşte bu D. Eroğlu'nun çekilmesinde bir neden olabilir. Bu siyasi bir olaydır. Siyasetteki iki gurubun kanlı bıçaklı olması olayıdır. Bireysel bir olay değildir. Siyasi bir nedendir. Bu neden D. Eroğlu'nun geri çekilmesi için ihtimal bir nedendir.

Gel gelelim bu aynı zamanda önlenmesi kolay bir nedendir. Üstten birileri 'haddinizi bilin adam gibi seçimlerinizi yapın' deseydi bu iş te biterdi. Bunlar birbirlerini yiyemezdi. Kanlı bıçaklı olamazdı.

Esas neden bunların ve bunlara şunu bunu empoze edebilecek üst kesimin de boyunu aşan bir neden olmak zorundadır. Bu da olsa olsa bu seçimler sırasında Kıbrıs'lı siyasetlerin istedikleri görüşleri açıkça ortaya

yönetiminden Türkiye için en fazla taviz koparma becerisi R. Denktaş'tadır.

Siyasette zamanlama herşeydir. İçten de baksan, dıştan da baksan D. Eroğlu kendisi açısından zamansız bir çıkış yapmıştır. Ama yiğidin hakkı yiğide. Sistem içinde görevini yapmıştır. Denktaş'ı bir süre daha iktidarda tutmuştur.

5. R. Denktaş seçim kampanyası döneminde Arif Hoca'nın, S. Levent'in ve T. Avşaroğlu'nun propagandasından hiç memnun değildi. Çevresindeki dernekler de bu işten hiç memnun değildi. Anavatana karşı nankörlüğün bu kadarı da fazla yani... Yani demokrasiye bir sınır getirmeli, anavatana karşı nankörlüğü yasaklamalı. Böyle diyor R. Denktaş.

Türkiye'de ülkenin bölünmez bütünlüğü konusunda demokrasiye sınır vardır ya, R. Denktaş da anavatanını örnek alıp anavatanına laf atılmasına demokratik sınır getirecek. Anavatana laf atmak yasaklanacak. Biz de R. Denktaş'ı tecrübeli siyasetçi bilirdik. O da olmayacak duaya amin diyenlerden çıktı.

R. Denktaş seçmenden oy isterken ve seçmenin %33 ünün oyunu alırken sürekli sürmekte olan enternasyonal görüşmelere değindi. Orada nasıl tavır takınacağı üzerine

(devamı 13. sayfada)

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım
Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak,
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392)
7144597
e-mail: onur@analiz.net